

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU
SECCIÓ 3^a**

Rekurs ordinari nº271/2017

**Part actora: GRUP MUNICIPAL D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT i CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR-
POBLEACTIU (CUP-POBLE ACTIU)**

Part demandada: DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

**Part codemandada: CONSORCI PER A LA REFORMA DE LA GRANVIA A
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, L'IL.LM. AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET
DE LLOBREGAT i FOCIO, S.L.**

S E N T È N C I A

nº4698

Magistrats / es:

ILM . SR. MANUEL TÁBOAS BENTANACHS, PRESIDENT

ILMA. SRA. ISABEL HERNÁNDEZ PASCUAL

ILM. SR. HÉCTOR GARCÍA MORAGO

Barcelona, 17 de novembre de 2020

LA SECCIÓ 3a DE LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU DEL
TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, en nom de S M
el Rei i en atenció a allò que disposa l'art 117.1 de la Constitució, ha dictat la

present SENTÈNCIA en el recurs contenciós administratiu ordinari núm 271/2017 seguit entre les parts que segueixen:

En qualitat de part actora, GRUP MUNICIPAL D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, la qual actua sota la representació *de la Procuradora* SRA. NURIA SUÑE PEREMIQUÉL, amb l'assistència *del Lletrat* SR. FRANCESC ESPINAL TRIAS.

Com a part demandada, DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT, la qual actua sota la representació i defensa de L'ADVOCACIA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

I com a part codemandada, CONSORCI PER A LA REFORMA DE LA GRANVIA A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. FRANCESC XAVIER MANJARIN ALBERT, amb l'assistència *del Lletrat* SR. XAVIER XIFRA TRIADÚ

AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. ALFREDO MARTINEZ SANCHEZ, amb l'assistència *de la Lletrada* SRA. MARIA MADRID RUFIAN

FOCIO, S.L, la qual ha comparegut sota la representació *de la Procuradora* SRA. LAURA ESPADA LOSADA, amb l'assistència *de la Lletrada* SRA. ALMUDENA GARCÍA CEBRIÁN

En la tramitació de les presents actuacions han estat observades les prescripcions legals de rigor.

Ha actuant com a Magistrat ponent l'Il·lm. Sr. Hèctor García Morago, el qual expressa el parer de la Sala.

Matèria: Urbanisme

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER: ACTUACIONS ADMINISTRATIVES IMPUGNADES. PARTS. PRETENSIONS

A través de les presents actuacions els Grups Municipals de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

(GM-ERC) i CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR-POBLE ACTIU DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (GM-CUP), han impugnat les actuacions administratives que apareixen publicades al DOGC núm. 7357, de 26 d'abril de 2017, en els termes que segueixen:

“Exp.: 2013/052569/M

Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, del municipi de l'Hospitalet de Llobregat

El conseller de Territori i Sostenibilitat ha resolt, en data 27 de març de 2017, l'assumpte que s'indica a continuació:

Aprovar definitivament el Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, del municipi de l'Hospitalet de Llobregat, redactat per la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme i tramitat per la Comissió Territorial d'Urbanisme de l'àmbit metropolità de Barcelona.”

SEGON: Per la representació processal de la part actora es va interposar el present recurs contenciós administratiu, i admès a tràmit i rebut l'expedient administratiu, li va ser lliurat i va deduir escrit de demanda, en el qual després de consignar els fets i fonaments de dret que va considerar d'aplicació, va concloure sol licitant que es dictés Sentència estimatòria de la demanda articulada.

TERCER: Conferit trasllat a les parts demandada i codemandades, aquestes es van oposar a la demanda en els termes que seran de veure.

QUART: Rebudes les actuacions a prova, es van practicar les pertinents amb el resultat que obra a les actuacions i es va continuar el procés pel tràmit de conclusions succlntes. Finalment es va assenyalar data i hora per a votació i veredicte, la qual cosa ha tingut lloc el dia 11 de novembre de 2020

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: ACTUACIONS ADMINISTRATIVES IMPUGNADES. PARTS. PRETENSIONS

A través de les presents actuacions els Grups Municipals de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat **ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (GM-ERC)** i **CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR-POBLE ACTIU DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (GM-CUP)**, han impugnat les actuacions administratives que apareixen publicades al DOGC núm. 7357, de 26 d'abril de 2017, en els termes que segueixen:

“Exp.: 2013/052569/M

Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, del municipi de l'Hospitalet de Llobregat

El conseller de Territori i Sostenibilitat ha resolt, en data 27 de març de 2017, l'assumpte que s'indica a continuació:

Aprovar definitivament el Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, del municipi de l'Hospitalet de Llobregat, redactat per la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme i tramitat per la Comissió Territorial d'Urbanisme de l'àmbit metropolità de Barcelona.”

A l'escrit d'interposició del recurs els actors han fet referència a l'edicta que donà publicitat a l'aprovació definitiva l'expedient de planejament controvertit; tanmateix, era més que evident llur propòsit d'impugnar l'aprovació definitiva del Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, del municipi de l'Hospitalet de Llobregat (PDU-GV.LL), la qual cosa es veié corroborada pels acords adoptats pels òrgans executius dels respectius partits, incorporats a aquestes actuacions a través de sengles certificacions

GM-ERC i GM-CUP han sol·licitat d'aquest Tribunal la invalidació íntegra del Pla que acabem d'esmentar.

A la demanda s'hi ha oposat el (demandat) DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (DTS) i els codemandats CONSORCI PER A LA REFORMA DE LA GRAN VIA A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (CONSORCI), L'IL·LM. AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (AdL'H) i la mercantil FOCIO, S.L (FOCIO).

D'altra banda, tant el DTS com el CONSORCI codemandat han plantejat la inadmissibilitat del present recurs contenciós administratiu, en posar en entredit la capacitat processal dels grups municipals recurrents (GGMM). I aquesta serà la primera qüestió sobre la qual ens haurem de pronunciar.

SEGON: CAPACITAT PROCESSAL DELS “GGMM” RECURRENTS. ANTECEDENTS PROCESSALS. POSICIÓ DE LES PARTS. PRONUNCIAMENT D'AQUEST TRIBUNAL

Per Resolució interlocutòria de 18 de juny de 2018 van ser rebutjades les al·legacions prèvies formulades pel CONSORCI. No obstant això, la qüestió s'ha vist suscitada novament a través de la contestació a la demanda formulada per la dita entitat i pel DTS; amb l'oposició, com era d'esperar, dels GGMM recurrents.

Els motius d'inadmissibilitat esgrimits pel DTS i pel CONSORCI –els quals, sia dit de passada, no han estat reiterats en seu de conclusions– van ser examinats per aquesta Sala i Secció en el recurs ordinari núm. 270/2017, promogut per un altre grup municipal del mateix Ajuntament contra el Pla que ara ens ocupa; i a través de la Sentència dictada en aquell litigi vam dir:

<<Entrant en matèria, haurem de constatar que les assemblees representatives (Parlaments; Plens municipals; etc) s'estructuren en grups polítics (grups parlamentaris; grups municipals; etc) i la primera pregunta que ens hauríem de fer és aquesta: la interposició d'un recurs contenciós

administratiu per part d'un d'aquests grups ¿hauria de venir precedida dels acords adoptats al respecte per cadascuna de les forces polítiques integrants del grup promotor de l'acció?

La resposta haurà de ser negativa. En aquests supòsits, serà suficient amb la decisió adoptada pels integrants del grup (els quals, sia dit de passada, en ocasions podrien no estar vinculats a cap partit polític).

En tenim un bon exemple amb la Sentència de 5 de març de 2014, adoptada pel Ple de la Sala 3^a del Tribunal Suprem en el sí del recurs núm. 64/2013, promogut pel grup parlamentari "Unión Progreso y Democracia" contra el nomenament de membres del Consell de Seguretat Nuclear.

Deia el fonament jurídic segon d'aquesta Sentència:

"Bajo la alegación de falta de legitimación activa del Grupo Parlamentario accionante, el Abogado del Estado engloba su falta de representación, de personalidad y de interés legitimador.

No cabe acoger, tampoco, la falta de representación del Grupo Parlamentario demandante.

En el folio 22 de los autos consta certificación expedida -13 de marzo de 2013- por Dña. ..., en su condición de Portavoz del Grupo Parlamentario UPD, en la que se hace constar que, en reunión del referido Grupo celebrada el 18 de febrero, se acordó por unanimidad la interposición del presente recurso contencioso-administrativo.

Igualmente, en los folios 13 y ss., figura la escritura de poder para pleitos, otorgada (12 de marzo de 2013) por Dña. Nuria, en su condición de Portavoz del tan citado Grupo y en representación del mismo, en favor, por lo que a este recurso interesa, de su representante procesal en esta causa."

I en el nostre cas:

1er: La certificació municipal de 22 de juny de 2015 acredita la identitat dels integrants del GM, i

2on: L'escriptura pública de 13 de febrer de 2018, palesa que tots i cadascun dels integrants del susdit GM, havien corroborat el seu propòsit d'impulsar la present acció en llur condició de membres de l'expressada facció política de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.

En segon terme, ens haurem de preguntar si el GM va satisfer de forma temporània l'acreditació de la seva representació; i la resposta haurà de ser positiva.

La jurisprudència del Tribunal Suprem ens indica que requisits processals com els assenyalats a l'art. 45.2 LJCA són susceptibles d'esmena *a posteriori*; encara que hagi transcorregut el termini d'interposició del recurs previst a l'art. 46 LJCA; si més no, sempre i quan la dita esmena es produeixi dins del termini previst a aquests específics efectes. Així s'infereix, entre d'altres, de la STS 3^a6^a de 22 de setembre de 2014, cassació 6120/2011, o de la STS 3^a6^a de 14 d'abril de 2014, cassació 3009/2011.

En el nostre cas, les alegacions prèvies a través de les quals havien estat suscitats els mateixos impediments processals que ara ens ocupen, van ser rebutjades per Interlocutòria de 30 de gener de 2018.

El GM rebé la notificació de la susdita Interlocutòria el dia 7 de febrer de 2018 i sis dies hàbils després completà la documentació *ex art.* 45.2 LJCA amb l'aportació de l'escriptura pública esmentada més amunt, sense necessitat de requeriment judicial previ. Requeriment judicial previ que, atès l'escenari generat per la Interlocutòria de 30 de gener de 2018, hauria estat preceptiu en cas contrari, d'haver pretès reconsiderar aquest Tribunal la seva posició inicial (art. 128 LJCA).

No és pas una qüestió menor la de la legitimació dels grups que integren les assemblees representatives.

La primera Sentència del Tribunal Suprem que hem portat a col·lació li negà legitimació a un grup parlamentari en considerar que els nomenaments impugnats no incidien en els drets o interessos del grup recurrent com a tal grup. Al final del seu fonament jurídic QUART expressà que:

“Por tanto, esa capacidad procesal que se reconoce a los Grupos Parlamentarios está en función -siguiendo el criterio del Tribunal Constitucional- de su legitimación "ad causam", del interés legitimador que les lleva al proceso de amparo y que se limita a la protección de los derechos fundamentales ínsitos en la función de parlamentarios de quienes integran el Grupo.”

I en el fonament de dret CINQUÈ afegí:

“...En realidad, lo que late en la demanda es una crítica a la legalidad del procedimiento del nombramiento del Presidente y Consejeros del Organismo, **materia respecto de la que nuestro ordenamiento no contempla el ejercicio de la acción pública**, por lo que, incluso, de habérseles reconocido capacidad procesal, no tendrían legitimación "ad causam", presupuesto esencial para la válida constitución de la relación jurídica procesal.”

De la qual cosa s'infereix que la resposta podria haver estat una altra d'haver existit -com en el nostre cas- “acció pública”.

Més recentment, la STS 3ª5ª núm. 1847, de 18 de desembre de 2019 (cassació núm. 1364/2018) ha abordat directament la qüestió relativa a la legitimació dels grups municipals per tal d'impugnar (d'impugnar com a tals grups) normes urbanístiques aplicables al propi municipi, en l'aprovació de les quals no haurien pogut participar. Legitimació que ha estat acceptada en els termes que tot seguit veurem:

“SEGUNDO.- (...)4º. Por todo lo anterior, a la conclusión que llega la Sala de instancia en su Fundamento Jurídico Quinto es que **"el grupo municipal recurrente está legitimado para ejercitar una acción pública en materia urbanística ante esta jurisdicción, y con el resultado que luego se concretará....."**

La acción pública en urbanismo se introduce en nuestro ordenamiento jurídico en la ley del suelo de 1956, con el fin de asegurar una protección adecuada de la legalidad urbanística, permitiendo que cualquier persona física o jurídica pueda exigir ante los órganos administrativos y los de la Jurisdicción Contencioso-administrativa que se cumpla la legislación urbanística y los instrumentos de planeamiento. En la Constitución Española de 1978 se prevé que la acción popular se pueda ejercitar por cualquier ciudadano (artículo 125), y en su artículo 24 establece que todas las personas tienen derecho a obtener la tutela judicial efectiva de los jueces y tribunales en el ejercicio de sus derechos e intereses legítimos.

El vigente artículo 5 del Real Decreto Legislativo 7/2015, de 30 de octubre , por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Suelo y Rehabilitación Urbana dispone en su letra f) que todos los ciudadanos tienen derecho a "Ejercer la acción pública para hacer respetar las determinaciones de la ordenación territorial y urbanística, así como las decisiones resultantes de los procedimientos de evaluación ambiental de los instrumentos que las contienen y de los proyectos para su ejecución, en los términos dispuestos por su legislación reguladora".

El artículo 19.1.g) de la vigente Ley de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa (LJCA) dispone que están legitimados ante el orden jurisdiccional contencioso-administrativo: "Cualquier ciudadano, en ejercicio de la acción popular, en los casos expresamente previstos por las leyes ".

(...)

5º. Pues bien, tras el expresado análisis del contenido del decreto impugnado, y de la regulación de la legitimación activa, en los textos expresados, así como de los Grupos Municipales, la sentencia de instancia concluye en los siguientes términos:

"Llegados a este punto, no obstante que la normativa expuesta en principio sólo atribuye a los grupos políticos municipales una función interna o corporativa, se ha de recordar que la jurisprudencia ha reconocido la legitimidad de los grupos políticos de una corporación local para poder impugnar en vía contencioso administrativa los acuerdos de la corporación si los concejales integrantes del grupo votaron en contra. En la STS de 7 de febrero de 2007, recurso nº 2946/2007 , se decía en su fundamento de derecho sexto: "Si bien es cierto que el Grupo Municipal comparecido como demandante no estaría legitimado para ejercitar acciones en nombre de Concejales que no hubiesen discrepado de los acuerdos municipales combatidos o que no hubiesen expresado su voluntad de recurrirlos, en este caso se ejercita la acción por esa agrupación de Concejales, prevista legalmente (artículos 20.3 de la Ley Reguladora de las Bases de Régimen Local y 23 del Reglamento de Organización , funcionamiento y régimen jurídico de las Entidades Locales, aprobado por Real Decreto 2568/1986), cuando todos ellos habían votado en contra de los acuerdos de la Corporación y han manifestado la decisión unánime de ejercitar contra dichos acuerdos las oportunas acciones en sede jurisdiccional, de manera que, conforme a lo establecido concordadamente por los artículos 18 y 19.1 b) de la Ley de esta Jurisdicción , debe considerarse al Grupo Municipal demandante legitimado para sostener las referidas acciones, porque si cada uno de los Concejales, que forman el Grupo, está legitimado para impugnar esos acuerdos al haber votado en contra de ellos y expresado su decisión de recurrirlos en vía contencioso-administrativa, no cabe negar legitimación al Grupo Municipal, en que legalmente se integran, para sostener la acción que todos y cada uno de sus miembros desea ejercitar, razón por la que la aducida causa de inadmisibilidad del recurso contencioso-administrativo por falta de legitimación del demandante debe ser también rechazada". Esta sentencia es mencionada por la del mismo tribunal de 11 de octubre de 2012 (rec. 5552/2010).

Se ha de recalcar, como ya se adelantó, que la resolución impugnada ha sido dictada por un órgano unipersonal del ayuntamiento demandado, no ha sido ratificada por el pleno, ni tan siquiera ha sido objeto de dación en cuenta ante este órgano, que constituye, a tenor de la normativa local expuesta, el máximo fiscalizador de la actuación municipal desde el punto de vista político, sin bien legalmente y jurisprudencialmente también sus miembros y grupos pueden ejercer su control legal mediante la impugnación ante los tribunales. El artículo 46.2.e) de la LBRL establece que "En los plenos ordinarios la parte dedicada al control de los demás órganos de la Corporación deberá presentar sustantividad propia y diferenciada de la parte resolutiva, debiéndose garantizar de forma efectiva en su funcionamiento y, en su caso, en su regulación, la participación de todos los grupos municipales en la formulación de ruegos, preguntas y mociones". La ley 11/1999, de 21 de abril, llamada del Pacto Local, si bien avanza en el carácter presidencialista del gobierno local reforzando las competencias del alcalde, mantiene y amplía las funciones de control y fiscalización del pleno, que se extiende a todos los órganos de aquél: alcalde, tenientes de alcalde, concejales delegados.

El presente recurso se interpone a través del poder general otorgado por el concejal portavoz del grupo municipal recurrente en virtud de otorgamiento adoptado por acuerdo de dicho grupo. Por lo tanto, tanto dicho portavoz, como los concejales que integran el grupo político, no han votado ni a favor ni en contra de la citada instrucción, pues no ha sido objeto de control plenario. Reiterar que la normativa expuesta promueve la fiscalización de cualquier órgano municipal por los concejales y grupos políticos de la corporación. Como arriba se expuso, en una sesión de la Comisión Permanente Ordinaria de Desarrollo Urbano Sostenible del Ayuntamiento de Madrid, el delegado autor de la instrucción contestó a preguntas del portavoz del grupo municipal recurrente en cuya intervención se aprecia su oposición claramente contraria a esa resolución, por lo que el mismo ya estaría legitimado para ejercitar la presente acción.

Si la doctrina expuesta reconoce a los grupos políticos, y en los términos expuestos, legitimación activa para poder impugnar ante los tribunales acuerdos de los órganos colegiados de los ayuntamientos dictados en materia urbanística, esta legitimidad, en tanto capacidad procesal, se extiende, a criterio de esta Sala, también para impugnar los actos de los órganos unipersonales de dichas corporaciones locales que, como en el presente, se han sustraído al control del órgano colegiado de jerarquía superior, dictado con manifiesta incompetencia y prescindiendo del procedimiento legalmente previsto.

La ampliación de la legitimación activa al mero interés legítimo (SSTC 93/1990 , 32 y 97/1991 y 195/1992) y la legitimación que para impugnar acuerdos se le atribuye por la LBRL a los concejales que normalmente está integrados en partidos políticos que han de ejercer esa labor de control de la legalidad en la actuación de los órganos de gobierno municipales en tanto pilar básico de un estado de derecho, ratifican la conclusión arriba expuesta de que el grupo municipal recurrente está legitimado activamente en el presente proceso".

TERCERO.- Partimos de que la cuestión a que debemos contestar , por contar con interés casacional objetivo, para la formación de la jurisprudencia, como señala el ATS de admisión, "consiste en determinar si, los Grupos Municipales previstos en los arts. 23 y ss. del RD 2568/1986, de 28 de diciembre , están legitimados **-siempre, o, solo en los supuestos en los que rija la acción pública-** para la impugnación jurisdiccional de los actos de los órganos del Ayuntamiento de los que no formen parte los Concejales".

(...)

CUARTO.- Vamos a ratificar, con carácter general, la doctrina establecida por la sentencia de instancia —para un supuesto como el de autos—, fijando la doctrina jurisprudencial que expondremos, y, como consecuencia de la misma, vamos a declarar no haber lugar al recurso de casación planteado por el Ayuntamiento de Madrid.

Para ello, debemos partir de las siguientes consideraciones previas:

1º) El objeto del recurso seguido en la instancia es el decreto de 2 de marzo de 2017, del Delegado de Área de Gobierno de Desarrollo Urbano Sostenible, del Ayuntamiento de Madrid, por el que aprueba la Instrucción 1/2017, aclaratoria sobre los artículos 8.1.22 , 8.1.23 y 8.1.28 de las Normas Urbanísticas del Plan General de Ordenación Urbana de Madrid de 1997, que fue publicada en el Boletín Oficial del Ayuntamiento de Madrid de 22 de marzo de 2017.

2º) El citado decreto es dictado por el Concejal Delegado del Área de Gobierno de Desarrollo Urbano Sostenible cuya delegación —y facultades— le fueron conferidas por Acuerdo de la Junta de Gobierno de la Ciudad de Madrid, sobre organización y competencias del Área de Gobierno de Desarrollo Urbano Sostenible, adoptado en su sesión de 29 de octubre de 2015.

3º) Mediante el decreto impugnado, se aprueba la "Instrucción 1/2017 aclaratoria sobre los artículos 8.1.22 , 8.1.23 y 8.1.28 de las Normas Urbanísticas del Plan General de Ordenación Urbana de Madrid de 1997", con apoyo, según se expresa en el decreto, en el artículo 6 de la Ley 40/2015, de 1 de octubre, de Régimen jurídico del sector público (LSP), que se ocupa de las "Instrucciones y órdenes de servicio"; precepto que, en su apartado 1, señala: "Los órganos administrativos podrán dirigir las actividades de sus órganos jerárquicamente dependientes mediante instrucciones y órdenes de servicio".

4º. Se trata, por tanto, de una decisión, por delegación, de un órgano unipersonal (el Concejal Delegado del Área), que no ha sido revisada, fiscalizada, ratificada o aprobada, ni por la Junta de Gobierno, ni por el Pleno del Ayuntamiento, habiéndose limitado, su autor, a dar cuenta de la misma a la Comisión Permanente Ordinaria de Desarrollo Urbano Sostenible, que tuvo lugar en fecha de 22 de marzo de 2017, esto es, después de su aprobación e, incluso, después de su publicación en el Boletín Oficial del Ayuntamiento del mismo día de celebración de la Comisión.

(...)

SEXTO.- Partiendo de lo anterior tenemos que responder a la precisión jurisprudencial que se nos plantea, y debemos hacerlo en un sentido doblemente positivo:

1º. En primer lugar, y de conformidad con la doctrina de la Sala sobre el ejercicio de la acción pública, en el ámbito urbanístico, no encontramos oposición a que la misma pueda ser utilizada por los Grupos Municipales.

Debemos indicar que la sentencia no introduce ninguna cuestión nueva, relativa a la acción pública, sino que se limita a dar respuesta a las causas de inadmisibilidad del recurso que habían opuesto el Ayuntamiento recurrido en la instancia, que, como vimos, habían cuestionado la legitimación y la capacidad procesal del Grupo Municipal, entonces recurrente, para interponer el recurso.

(...)

En la STS de 23 de abril de 2010 (RC 3648/2008) esta Sala reconoció la acción pública incluso para la ejecución de las sentencias, en continuación con la doctrina establecida en la STS (Pleno) de 7 de junio de 2005 (RC 2492/2003), expresándose en los siguientes términos:

"(...) Pues bien, una vez que esta Sala viene reconociendo a las personas afectadas la posibilidad de personarse en la ejecución cuando no han sido parte en el recurso contencioso administrativo (sentencia de 7 de junio de 2005 citada y dictada en el recurso de casación nº 2492/2003), y reconocida también la acción pública en nuestro ordenamiento jurídico urbanístico para la protección de la legalidad tanto como legitimación para interponer el recurso contencioso administrativo (sentencia de 7 de febrero de 2000 dictada en el recurso de casación nº 5187/1994), como para personarse en la ejecución (sentencia de 26 de enero de 2005 dictada en el recurso de casación nº 6867/2001), resulta forzoso concluir que la asociación recurrente puede personarse en la ejecución para ejercitar las acciones tendentes únicamente al exacto cumplimiento de la sentencia".

En esta línea, pues, en tanto se mantenga la actual regulación de la acción pública.

2º. Desde la segunda perspectiva, tampoco podemos considerar que, en supuestos como el de autos, los Grupos Municipales, no cuenten con legitimación suficiente para la impugnación jurisdiccional de decisiones municipales como la adoptada por el Concejal Delegado del Área de Desarrollo Urbano Sostenible del Ayuntamiento de Madrid, al tratarse de:

a) Una decisión unipersonal, por tanto, sin posibilidad de ser votada por los integrantes del Grupo Municipal en ninguno de los órganos del Ayuntamiento.

b) Una decisión, en consecuencia, que, en concreto, tampoco pudo ser votada por los cuatro concejales —pertenecientes al Grupo Municipal recurrente en la instancia— que asistieron a la Comisión Permanente Ordinaria de Desarrollo Urbano Sostenible en la que, simplemente, se les dio cuenta de la Instrucción, aprobada por el Concejal Delegado con anterioridad, y que, incluso, en esa misma fecha, ya se encontraba publicada en el Boletín Oficial del Ayuntamiento. Esto es, una decisión de que los restantes concejales del Grupo Municipal recurrente (y de otros Grupos) sólo tuvieron conocimiento oficial una vez publicada la Instrucción en el Boletín Oficial.

c) Obviamente, debemos partir de la doctrina establecida por la Sala en las SSTS de 7 de febrero de 2007 y 11 de febrero de 2012 (RRCC 2946/2003 y 5552/2010) en el sentido de reconocer la legitimación al Grupo Municipal en los siguientes términos:

"Si bien es cierto que el Grupo Municipal comparecido como demandante no estaría legitimado para ejercitar acciones en nombre de Concejales que no hubiesen discrepado de los acuerdos municipales combatidos o que no hubiesen expresado su voluntad de recurrirlos, en este caso se ejercita la acción por esa agrupación de Concejales, prevista legalmente (artículos 20.3 de la Ley Reguladora de las Bases de Régimen Local y 23 del Reglamento de Organización , funcionamiento y régimen jurídico de las Entidades Locales, aprobado por Real Decreto 2568/1986), cuando todos ellos habían votado en contra de los acuerdos de la Corporación y han manifestado la decisión unánime de ejercitar contra dichos acuerdos las oportunas acciones en sede jurisdiccional, de manera que, conforme a lo establecido concordadamente por los artículos 18 y 19.1 b) de la Ley de esta Jurisdicción , debe considerarse al Grupo Municipal demandante legitimado para sostener las referidas acciones, porque si cada uno de los Concejales, que forman el Grupo, está legitimado para impugnar esos acuerdos al haber votado en contra de ellos y expresado su decisión de recurrirlos en vía contencioso-administrativa, no cabe negar legitimación al Grupo Municipal, en que legalmente se integran, para sostener la acción que todos y cada uno de sus miembros desea ejercitar, razón por la que la aducida causa de inadmisibilidad del recurso contencioso-administrativo por falta de legitimación del demandante debe ser también rechazada". Y,

d) En aplicación de la anterior doctrina jurisprudencial hemos de extender la legitimación de los Grupos Municipales a aquellos supuestos —como el de autos— en los que:

1. Se trata de una decisión unipersonal, y no colegiada.

2. Sin posibilidad de control, fiscalización o aprobación en ningún órgano colegiado; solo un conocimiento posterior de la misma; y,

3. Sobre todo, sin posibilidad de ser votada por ninguno de los concejales del Grupo Municipal; como bien dice la sentencia de instancia " los concejales que integran el grupo político, no han votado ni a favor ni en contra de la citada instrucción,

pues no ha sido objeto de control plenario", por tanto, la legitimación se extiende *"también para impugnar los actos de los órganos unipersonales de dichas corporaciones locales que, como en el presente, se han sustraído al control del órgano colegiado de jerarquía superior, dictado con manifiesta incompetencia y prescindiendo del procedimiento legalmente previsto"*.

SÉPTIMO.- La interpretación que se ha concluido de los preceptos expresados en el Auto de Admisión (18 y 19 de la LRJCA así como 5.f del TRLS15) implica el rechazo de la pretensión casacional del Ayuntamiento de Madrid recurrente, y la ratificación de la decisión adoptada por la sentencia de la Sala de lo Contencioso administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Madrid."

Com és de veure, la legitimació dels grups municipals per tal d'accionar en seu contenciosa administrativa pot portar causa de tres situacions diferents.

Pot passar que els integrants del grup hagin votat en contra de l'actuació administrativa impugnada.

També pot passar que l'actuació administrativa impugnada sigui d'interès municipal i els integrants del grup no hagin tingut ocasió de participar en la corresponent presa de decisions. També en aquest cas hi haurà legitimació.

Però també pot succeir que l'actuació administrativa controvertida tingui naturalesa urbanística, en el qual cas la legitimació del grup municipal, en mèrits de l'acció pública, serà diàfana i no es trobarà sotmesa a altres condicionants.

En el nostre cas, qualsevol de les dues últimes vies d'accés a la legitimació que acabem d'esmentar, haurien justificat l'acció promoguda pel GM.

Per una banda, es tractava de posar en entredit un Pla director que havia de projectar els seus efectes sobre el municipi de l'Hospitalet de Llobregat, amb conseqüències jurídiques molt importants en seu de planejament general municipal. Un Pla envers els qual el GM no havia pogut votar per obvies raons.

Però, amb independència de tot això, el GM (que si defugim els formalismes estèrils, haurem de reconèixer com mena *d'associació* de les persones que l'integren) tenia dret a impugnar el PDU-LL en mèrits de l'acció pública urbanística (art. 12 TRLU i altres preceptes legals concordants).>>

En el present supòsit la resposta haurà de ser la mateixa; sobretot si tenim presents els certificats i estatuts partidaris incorporats a les actuacions, els quals acrediten la identitat i càrrec dels integrants dels GGMM recurrents, així com el disseny manifestat d'impugnar el PDU-GV.LL, amb el suport afegit (i no necessari) dels òrgans executius dels respectius partits polítics.

TERCER: EVENTUAL LIMITACIÓ DE LA COMPETÈNCIA AUTONÒMICA A L'ESTADI D'APROVACIÓ DEFINITIVA DEL "PDU-GV.LL". POSICIÓ DE LES PARTS I DE L'ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA

3.1: Posició de les parts

Aquest motiu d'eventual estimació del recurs els hi va ser plantejat d'ofici a les parts mitjançant Provisió de 18 de febrer de 2020. A l'empara de l'art. 33.2 LJCA.

Els GGMM recurrents es van adherir a la susdita tesi sense renunciar a la resta de motius invocats a la demanda.

La resta de les parts s'hi oposaren, en considerar que la finalitat i els objectius del PDU-GV.LL justificaven a bastament la plena competència del DTS.

De la mateixa opinió que les demandades va ser L'AMB després de ser-li sol·licitat el seu parer.

3.2: Resolució de la controvèrsia

En tractar-se de la mateixa situació, haurem de reproduir el pronunciament que hem fet sobre aquest assumpte en el sí del recurs ordinari 270/2017. Així les coses, ens remetrem al contingut de la Sentència dictada en el susdit recurs, que, en allò que ara interessa, diu així:

<<(…) 3.2.1: Caràcter irrenunciable de la pròpia competència

Aquest Tribunal s'adreça en el seu moment a L'ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA (AMB) amb el propòsit de conèixer la seva posició davant l'hipotètic vici d'incompetència imputable al PDU-GV.LL; i això últim, en perjudici, precisament, de l'ens metropolità.

A través d'un informe de l'àrea encarregada, la Vicepresidència de L'AMB ha palesat de forma més o menys clara la seva acceptació del PDU-GV.LL; tanmateix, això no impedirà que el Pla controvertit esdevingui nul si la manca de competència del DTS es veu confirmada.

L'art. 8.1 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (LRJ) estableix que:

“La competencia es irrenunciable y se ejercerá por los órganos administrativos que la tengan atribuida como propia, salvo los casos de delegación o avocación, cuando se efectúen en los términos previstos en ésta u otras leyes.”

Al capdavant, el mateix que preveia l'art. 12.1 de la Llei bàsica 30/1992, de 26 de novembre, vigent en iniciar el seu períple l'expedient de planejament que ara ens ocupa.

En l'àmbit de L'AMB, la competència per tal d'aprovar el planejament director li correspon, amb caràcter indelegable, a un òrgan plenari i representatiu: el Consell Metropolità [art. 6, 7, 8.1.l), 8.2 i 25 de la Llei 31/2010, del 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (LAMB)] i, atesa aquesta naturalesa plenària i representativa, no estarà de més portar a col·lació la posició del Tribunal Constitucional davant la renúncia a la reserva de llei per part dels òrgans parlamentaris.

A la STC 65/2020, de 18 de juny, FJ5, és diu:

“... es doctrina reiterada de este Tribunal que los títulos competenciales “son indisponibles e irrenunciables, tanto para el legislador del Estado como para el de las Comunidades Autónomas; y que operan ope Constitutionis, con independencia de que uno u otro legislador hagan invocación explícita de las mismas” [por todas, SSTC 233/1999, de 16 de diciembre, FJ 4.a); 33/2018, de 12 de abril, FJ 3; y 65/2018, de 7 de junio, FJ 6].”

I, *mutatis mutandis*, el mateix hauríem de dir de la renúncia a les competències metropolitanes -d'ordre normatiu en aquest cas-, atribuïdes legalment a un òrgan representatiu.

S'escau tenir present que estem parlant d'una renúncia que, per afegitó, comprometria l'acció de futurs mandats en l'àmbit metropolità, els quals es podrien trobar sotmesos a un planejament director aliè. A un planejament extern, consolidat i difícil de corregir, tant des del punt de vista jurídic com material o d'execució.

Ateses, doncs, les precedents consideracions, cap rellevància sanadora podran tenir la (forçosa) integració de les determinacions del PDU-GV.LL en el sí del futur PDU metropolità; els informes favorables al PDU-GV.LL, aprovats l'any 2015 pel Consell Metropolità de L'AMB; o la presència de L'AMB en la Comissió de Política Territorial i Urbanisme de Catalunya.

3.2.2: Les competències de la Generalitat de Catalunya i de l'AMB en seu de planejament director

El TRLU és la “norma general” del planejament urbanístic català. És la que conté el règim jurídic (també “general”) dels Plans directors urbanístics (PDU) en els termes que segueixen:

“Article 55

Tipus de plans urbanístics

1.- La planificació urbanística del territori es duu a terme mitjançant el planejament urbanístic general, que és integrat pels plans directors urbanístics, pels plans d'ordenació urbanística municipal i per les normes de planejament urbanístic. Els programes d'actuació urbanística municipal són també part del planejament urbanístic general i el complementen.”

“Article 56

Plans directors urbanístics

1. Correspon als plans directors urbanístics, de conformitat amb el planejament territorial i atenent les exigències del desenvolupament regional, establir:

- a) Les directrius per coordinar l'ordenació urbanística d'un territori d'abast supramunicipal.
- b) Determinacions sobre el desenvolupament urbanístic sostenible, la mobilitat de persones i mercaderies i el transport públic.
- c) Mesures de protecció del sòl no urbanitzable, i els criteris per a l'estructuració orgànica d'aquest sòl.
- d) La concreció i la delimitació de les reserves de sòl per a les grans infraestructures, com ara xarxes viàries, ferroviàries, hidràuliques, energètiques, portuàries, aeroportuàries, de sanejament i abastament d'aigua, de telecomunicacions, d'equipaments i altres de semblants.
- e) La programació de polítiques supramunicipals de sòl i d'habitatge, concertades amb els ajuntaments afectats en el si de la tramitació regulada per l'article 83. Aquesta programació ha de garantir la solidaritat intermunicipal en l'execució de polítiques d'habitatge assequible i de protecció pública, la suficiència i la viabilitat d'aquestes polítiques per garantir el dret constitucional a l'habitatge i el compliment dels principis que estableix l'article 3.
- f) La delimitació d'una o de diverses àrees residencials estratègiques i les determinacions necessàries per procedir a l'execució directa d'aquestes actuacions.
- g) La delimitació i l'ordenació de sectors d'interès supramunicipal per a l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars.

(...)

3. Els plans directors urbanístics poden establir determinacions per ésser directament executades o bé per ésser desenvolupades mitjançant plans especials urbanístics que facin possible l'exercici de competències pròpies dels ens supramunicipals.

4. El planejament que resulti afectat per les determinacions d'un pla director urbanístic s'hi ha d'adaptar en els terminis que aquest estableixi, sens perjudici de l'entrada en vigor immediata del pla director i salvant les disposicions transitòries que inclogui.

5. Els plans directors urbanístics de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques a què fa referència l'apartat 1.f:

a) Comporten la classificació urbanística dels terrenys com a sòl urbanitzable delimitat, en el cas que no tinguessin aquesta classificació d'acord amb el planejament general municipal vigent; poden modificar les condicions establertes per al desenvolupament del sector de sòl urbanitzable o de sòl urbà no consolidat pel planejament general municipal vigent, si s'escau, i estableixen l'ordenació detallada del sòl amb el nivell i la documentació propis d'un pla urbanístic derivat, i també poden incorporar la concreció del traçat i les característiques de les obres d'urbanització amb el nivell i la documentació propis d'un projecte d'urbanització.

b) Legitimen l'inici de l'execució urbanística de l'actuació, sense necessitat d'adaptació prèvia del planejament urbanístic general municipal, la qual s'ha de dur a terme en els terminis que el Pla director urbanístic estableixi.

c) En sòl urbà no consolidat poden incrementar el percentatge d'aprofitament objecte del deure de cessió de sòl fins al 15% de l'aprofitament de l'àrea i poden establir que el producte obtingut de l'alienació d'aquest sòl es destini, totalment o parcialment, a complir l'obligació de costejar la construcció dels equipaments previstos.

d) Estableixen l'administració actuant i poden fixar per a l'execució urbanística de les àrees qualsevol sistema d'actuació urbanística o modalitat que, per raó de les circumstàncies concurrents, permeti emprendre amb celeritat l'actuació urbanitzadora, inclosa la modalitat per sectors d'urbanització prioritària sense que, en aquest darrer cas, calgui la declaració prèvia corresponent.

6. Els plans directores urbanístics de delimitació i ordenació de sectors d'interès supramunicipal a què fa referència l'apartat 1.g:

a) Classifiquen i qualifiquen el sòl i comporten la delimitació de sectors de sòl urbanitzable delimitat o de sòl urbà no consolidat. Amb aquesta finalitat, poden modificar la classificació urbanística del sòl o les condicions de desenvolupament previstes pel planejament urbanístic vigent.

b) Estableixen l'ordenació detallada del sòl amb el nivell i la documentació propis d'un pla urbanístic derivat i les altres determinacions pròpies d'aquest instrument.

c) Poden incorporar la concreció del traçat i les característiques de les obres d'urbanització amb el nivell i la documentació propis d'un projecte d'urbanització.

d) Legitimen l'inici de l'execució urbanística de l'actuació, sense necessitat de fer l'adaptació prèvia del planejament urbanístic general municipal, la qual s'ha de dur a terme en els terminis que el pla director urbanístic estableixi.

e) Especifiquen l'administració actuant.

(...)

Article 157

Àrees residencials estratègiques

1. Són àrees residencials estratègiques les actuacions d'interès supramunicipal que compleixen els requisits que estableix l'apartat 2, i que són promogudes per l'Administració de la Generalitat amb la finalitat de subvenir els dèficits de sòl d'ús residencial, per fer efectiu el dret de la ciutadania a un habitatge digne i adequat, mitjançant plans directores urbanístics que comporten l'ordenació i la transformació de les àrees delimitades, i, si s'escau, la modificació de la classificació urbanística del sòl o de les condicions de desenvolupament previstes pel planejament vigent.

(...)

Article 157 bis

Sectors d'interès supramunicipal

1. Els sectors d'interès supramunicipal són actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars que promou l'Administració de la Generalitat mitjançant l'elaboració de plans directores urbanístics l'aprovació definitiva dels quals permet dur a terme directament la transformació urbanística del sòl.

2. Els sectors d'interès supramunicipal s'han de situar en els àmbits d'interès territorial definits pel planejament territorial, en coherència amb les seves normes, i han de poder garantir una bona accessibilitat a la xarxa de comunicacions. En el cas que l'actuació d'interès territorial no sigui prevista en el planejament territorial, és requisit previ per a la formulació i l'aprovació del pla director urbanístic corresponent l'acord de la Comissió de Política Territorial i d'Urbanisme que reconegui l'interès territorial de l'actuació.

3. Corresponen a l'administració actuant dels sectors d'interès supramunicipal els drets i les facultats que estableix l'article 23 i els que, per a les àrees residencials estratègiques, estableix l'article 157.4."

En allò que ara interessa podríem dir que les notes més distintives dels PDU són aquestes:

1.- Els PDU constitueixen planejament urbanístic de caràcter general, el qual pot abastar el nivell de detall propi del planejament urbanístic derivat; la qual cosa porta implícita la possibilitat de desplaçar el planejament general municipal, així com la de constreñir l'autonomia local en aquest àmbit.

2.- Els PDU, per regla general són fruit d'una competència plena de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en tots els estadis de llur tramitació.

3.- La incidència dels PDU *ex* art. 157 bis TRLU en l'autonomia local explica que la seva virtualitat s'hagi de fonamentar en interessos o fenòmens "supramunicipals" i que aquests interessos hagin de ser objecte d'una motivació reforçada i no merament retòrica. No debades, l'art. 4.3 de la Carta Europea d'Autonomia Local (CEAL) estableix que:

"El ejercicio de las competencias públicas debe, de modo general, incumbir preferentemente a las autoridades más cercanas a los ciudadanos. La atribución de una competencia a otra autoridad debe tener en cuenta la amplitud o la naturaleza de la tarea o las necesidades de eficacia o economía".

En aquest context, és de veure com la LAMB conté una "especialitat" a modus d'excepció a la "norma general", perquè el planejament director que respongui a interessos "supramunicipals" en l'àmbit de l'àrea metropolitana haurà de ser promogut, redactat i aprovat inicialment i provisionalment per L'AMB. Amb l'aprovació última i definitiva de la Generalitat de Catalunya, sí; però sota les pautes o limitacions assenyalades per l'art. 92 TRLU pel que fa al control de legalitat. O al d'oportunitat; basat, aquest últim, en la prevalença d'interessos superiors als de L'AMB.

El caràcter "especial" de les previsions de la LAMB fa, d'altra banda, que, als present efectes, resulti indiferent o irrellevant el fet que l'art. 157 bis TRLU ("norma general") hagués vist la llum amb posterioritat a l'entrada en vigor de la LAMB.

Així, doncs, la regulació de la LAMB a la qual ens estem referint diu així:

"Article 21

Ordenació urbanística integrada del territori metropolità

1.- L'ordenació urbanística integrada del territori metropolità s'instrumenta per mitjà del Pla director urbanístic metropolità i el Pla d'ordenació urbanística metropolità.

(...)

Article 22

Objectius del Pla director urbanístic metropolità

El Pla director urbanístic metropolità té els objectius següents:

- a) Establir els elements estructurants de l'ordenació urbanística de l'àmbit territorial metropolità.
- b) Establir les determinacions sobre el desenvolupament urbanístic sostenible, la mobilitat de les persones i les mercaderies i el transport públic metropolità.
- c) Establir mesures de protecció del sòl no urbanitzable i l'estructura orgànica d'aquest sòl.
- d) Concretar i delimitar les reserves de sòl per a les infraestructures i els sistemes generals de l'àmbit metropolità, com ara xarxes viàries, ferroviàries, hidràuliques, portuàries, aeroportuàries, de sanejament i abastament d'aigua, de telecomunicacions, d'equipaments, d'espais lliures i altres de semblants.
- e) Definir polítiques metropolitanes de sòl i habitatge, i també d'activitat econòmica, per a garantir la solidaritat intermunicipal en l'execució de polítiques d'habitatge assequible i de protecció pública, la suficiència i la viabilitat d'aquestes polítiques per a garantir el dret constitucional a l'habitatge i el compliment dels principis establerts per l'article 3 del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2005.

Article 23

Determinacions del Pla director urbanístic metropolità

1. Correspon al Pla director urbanístic metropolità, d'acord amb el planejament territorial:

- a) Definir, en l'àmbit metropolità, les reserves per als sistemes urbanístics generals de comunicacions i d'altres infraestructures, equipaments comunitaris i espais lliures, com ara els parcs, els corredors naturals o altres espais per al lleure o per a la preservació dels elements naturals.
- b) Classificar el sòl de l'àmbit metropolità. Pel que fa al sòl urbà, el Pla director delimita els terrenys que tenen aquesta classificació i, si escau, concreta els àmbits de sòl urbà no consolidat a què fa referència la lletra d.

c) Fixar els criteris per a qualificar el sòl urbà i urbanitzable. En aquest sentit, el Pla director urbanístic pot establir les magnituds d'edificabilitat, usos, densitats i reserves de sistemes per al desenvolupament del sòl urbanitzable delimitat i no delimitat, i dels àmbits de transformació urbanística del sòl urbà, amb relació als diversos àmbits territorials.

d) Definir i, si escau, delimitar els àmbits de transformació urbanística d'interès metropolità.

e) Garantir l'ús racional del territori, la preservació del medi natural, la qualitat de vida i el valor agrícola i forestal dels terrenys.

f) Definir la normativa urbanística i d'edificació comuna.

g) Les altres determinacions establertes pel Pla territorial metropolità.

2. Quant a la programació metropolitana de sòl i habitatge, i també de l'activitat econòmica, el Pla director urbanístic metropolità ha de classificar i qualificar els sòls necessaris per a assolir els objectius, i els sectors delimitats a aquests efectes es poden desenvolupar directament per mitjà de plans derivats.

3. El Pla director urbanístic metropolità pot contenir determinacions en els aspectes següents:

a) La qualificació urbanística del sòl, d'una manera coherent amb els objectius que es volen assolir i si resulta de les determinacions de l'apartat 1.

b) La definició d'àmbits i criteris, amb l'abast determinat coherentment i justificadament pel mateix Pla, per a ajustar la classificació per mitjà del Pla d'ordenació urbanística metropolità.

c) La definició de criteris per a les transferències de sostre edificable.

4. El Pla director urbanístic metropolità ha d'especificar les determinacions que poden ésser executades directament i que són susceptibles, si escau, de desenvolupament per mitjà d'un planejament derivat.

5. El Pla director urbanístic metropolità ha de respectar les determinacions dels plans directores urbanístics que, amb objectius sectorials específics, formula l'Administració de la Generalitat en exercici de les seves competències i que afecten l'àmbit metropolità. En els àmbits ordenats pels plans directores de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques, el Pla director urbanístic metropolità s'ha d'atènyer a les determinacions d'aquests plans directores específics.

(...)

Article 25

Tramitació i aprovació del Pla director urbanístic metropolità i de les modificacions corresponents

1. La iniciativa, la formulació, la tramitació i l'aprovació del Pla director urbanístic metropolità s'adeqüen a les normes següents:

a) La iniciativa per a la formulació del Pla correspon a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que ha d'elaborar els documents previs amb els objectius i els propòsits generals.

b) Els documents a què fa referència la lletra a han d'incloure el programa de participació ciutadana i l'informe ambiental preliminar, i han de tenir el contingut propi d'un avanç de planejament. També poden incloure els documents i les determinacions necessaris per a suspendre tramitacions i llicències.

c) L'avanç de planejament s'ha de sotmetre a tràmit d'informació pública per un termini mínim d'un mes i a consulta i informe dels ajuntaments per un termini igual. Simultàniament s'ha de sol·licitar a l'òrgan ambiental el document de referència, i al departament de l'Administració de la Generalitat competent en la matèria l'informe de la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona i l'informe urbanístic i territorial establert per la legislació aplicable.

d) L'aprovació inicial i l'aprovació provisional del Pla director urbanístic metropolità corresponen a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i l'aprovació definitiva correspon a la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en la matèria, amb l'informe previ de la Comissió d'Urbanisme competent en aquest àmbit i de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya.

e) En els altres aspectes no especificats, la tramitació del Pla director urbanístic metropolità segueix el procediment establert per la legislació urbanística. El procediment d'avaluació ambiental s'integra en el procediment urbanístic d'acord amb el que estableixen la legislació urbanística i la legislació sobre avaluació ambiental.

2. Les modificacions del Pla director urbanístic metropolità se subjecten al tràmit previ de l'avanç de planejament quan han de seguir el procediment d'avaluació ambiental d'acord amb la legislació aplicable. La subjecció a informació pública de l'avanç de les modificacions del Pla director és potestativa.

3. L'aprovació inicial i l'aprovació provisional de les modificacions del Pla director urbanístic metropolità corresponen a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

4. L'aprovació definitiva de les modificacions del Pla director urbanístic metropolità correspon a la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en la matèria, amb l'informe previ de la Comissió d'Urbanisme de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya.”

Com és de veure, el PDU metropolità ha de respectar les determinacions dels plans directores urbanístics que, amb *objectius sectorials específics*, formula l'Administració de la Generalitat *en exercici de les seves competències* i que afecten l'àmbit metropolità i el transcendeixen. I en els àmbits ordenats pels plans directores de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques, el Pla director urbanístic metropolità s'ha d'atenir a les determinacions d'aquests plans directores específics. Tanmateix, restaria privada de virtualitat l'especialitat que constitueix el planejament director de L'AMB si els PDU autonòmics als quals ens acabem de referir, no haguessin de justificar-se d'una forma especialment intensa en un interès general d'abast superior.

És obvi, d'altra banda, que els “plans sectorials específics” aprovats en l'exercici de les pròpies “competències” per part de la Generalitat, són aquells que els diferents Departaments poden promoure en els respectius sectors d'acció pública (carreteres, agricultura, sanitat, etc).

3.2.3: Sobre la justificació del PDU-GV.LL

La Memòria d'ordenació del PDU-GV.LL és expressiva de la finalitat i de l'abast del Pla. En transcriurem alguns fragments prou significatius:

“1.1. Objectius generals del PDU

Els objectius principals del PDU Granvia-Llobregat són la reforma de la Granvia donant-li una continuïtat urbana en coherència amb el tram comprès entre els carrers de l'Alhambra i de Can Tries ja executat, la reordenació urbanística dels terrenys adjacents amb la creació de noves zones per a la localització d'activitat econòmica terciària, i la creació del Parc de Cal Trabal, mitjançant la classificació, qualificació i execució de part d'aquests sòls per a usos que permetin potenciar i dinamitzar l'activitat econòmica i el mercat laboral en un àmbit local d'abast supramunicipal.

Així mateix, una nova ordenació del territori al voltant de la reforma de la Granvia permetrà:

- Aconseguir una major permeabilitat entre les peces destinades a equipaments públics i d'activitat econòmica per tal d'aconseguir una integració en el territori i trencar el funcionament amb lògiques aïllades.
- Adaptar les infraestructures a les previsions del planejament sectorial, facilitant l'accessibilitat als terrenys adjacents al tram de la Granvia renovat i la millora de l'accés viari de l'accés sud de Barcelona.
- Aplicar criteris de sostenibilitat en l'ordenació, l'edificació i la mobilitat, incorporar mesures d'integració paisatgística i d'impacte ambiental per a l'execució de les infraestructures.

L'interès territorial de l'actuació radica en la consecució dels objectius del PDU que exigeix coordinar la seva execució amb el desenvolupament de les infraestructures al servei del territori, així com el seu encaix a nivell ambiental, territorial i local.

1.2. Criteris pel desenvolupament del PDU

La redacció del PDU s'ha efectuat sota els següents criteris:

- Entendre i potenciar la situació estratègica de l'àmbit dins del context metropolità, alhora que aconseguir articular i donar continuïtat als teixits i usos urbans actuals.
- La permeabilitat de l'avinguda de la Granvia en sentit nord/sud per possibilitar els nous desenvolupaments urbanístics.
- La configuració d'una nova façana a la Granvia que sigui representativa i referent, tant en el context local com metropolità.
- La connectivitat viària i cívica, tant a nivell local com metropolità.

- La preservació del patrimoni històric agrícola i paisatge actual i la conservació com a espai lliure d'edificació de l'espai lliure de Cal Trabal. La delimitació i protecció d'aquests terrenys per tal de concentrar el sostre edificable en els extrems nord i sud del sector, utilitzant els terrenys avui més desnaturalitzats.
- La preservació de la reserva d'espai lliure metropolità, tot constituint un corredor paisatgístic amb capacitat de connectar la nova ciutat amb el corredor fluvial/ecològic del riu Llobregat.
- Entendre la rellevància especial de les masies existents que formen part del catàleg del Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic de l'Hospitalet de Llobregat i atorga'n-les un sentit i ús en concordança en l'ordenació proposada.
- La incorporació d'usos i paràmetres d'edificació més adients amb el caire terciari i cívic previst per a aquest espai de nova centralitat i posició singular a nivell territorial.
- La resposta a l'augment de la demanda de serveis i al context que suposen els dos hospitals universitaris de referència situats en l'entorn del PDU: Bellvitge i el Duran i Reynals de l'Institut Català d'Oncologia, del Campus Universitari de Bellvitge de la Universitat de Barcelona i dels centres d'investigació associats.
- L'articulació dels mecanismes de gestió urbanística necessaris per a garantir els creixements de nova ciutat apte per a la implantació de noves instal·lacions a l'entorn dels actuals equipaments sanitaris i educatius.
- El soterrament de les línies elèctriques i la millora de la xarxa de sanejament de desguàs cap al port.
- L'observació de les mesures ambientals, en especial pel que fa als projectes d'infraestructures, assegurant que continguin mesures per a la seva integració paisatgística i minimització dels possibles impactes ambientals actuals i futurs.
- La millora en el sistema de comunicacions per transport en públic.
- L'observació de les mesures de seguretat industrial i prevenció de riscos.

2. Descripció de la proposta d'ordenació

2.1. L'àmbit d'actuació del Pla director Urbanístic

La proposta de transformació del segon tram de la Granvia a l'Hospitalet de Llobregat, tot i que restringida provisionalment al desenvolupament del projecte entre la ronda del Litoral i el nus de la rambla Marina, fins que es materialitzi el soterrament de les vies del tren, consisteix en donar continuïtat a la línia d'actuació amb la que es va assolir la transformació del projecte de la plaça d'Europa.

La proposta converteix la Granvia en una avinguda unitària i eix de centralitat metropolitana, capaç d'articular ambdues façanes que li donen front. Alhora es potencia la posició estratègica de l'àmbit donada la seva accessibilitat i proximitat a l'accés sud de Barcelona, a la Fira, la Ciutat de la Justícia, els centres comercials i la ja mencionada plaça d'Europa, a l'aeroport, al port, a la zona franca i al parc lineal del Llobregat. A la vegada es dona coherència urbana a tota la part sud del municipi.

Es concreten, per tant alhora, l'ordenació funcional i volumètrica, les connexions vials i les activitats econòmiques, amb l'atracció d'usos terciaris avançats, comercials i d'indústria urbana. Aquests complementen l'enorme proporció d'espais lliures i equipaments existents de primer nivell, confirmant la pertinença de l'Hospitalet a la ciutat central.

Tal i com va passar amb el primer tram de la Granvia, la transformació viària s'estructura com a catalitzador pel desenvolupament urbanístic dels territoris adjacents. La reordenació dels serveis viaris és essencial per bastir un marc adequat al planejament urbanístic que permeti afrontar, amb seguretat jurídica, el futur de les actuacions. La valorització de sòls avui dia sense ús com són els qualificats de protecció de vials o els que tenen usos obsolets i poc adequats al seu entorn, formen part de les oportunitats per aconseguir millores en la qualitat del paisatge i la competitivitat territorial.

En la transformació proposada s'opta per prioritzar la localització d'activitat econòmica per sobre del teixit residencial, ja que la presència dels dos hospitals universitaris de referència situats en l'entorn del PDU: Bellvitge i el Duran i Reynals de l'Institut Català d'Oncologia, del Campus Universitari de Bellvitge de la Universitat de Barcelona i dels centres d'investigació associats, ofereix una oportunitat única per captar i acollir un seguit d'activitats, de gran valor afegit i creadores d'ocupació.

El Pla general metropolità del 1976 va considerar que aquest territori restaria al marge de la forma normal de sistematitzar els usos i activitat propis de la ciutat madura. Així, el tractament de la Granvia com via segregada ha dificultat la connectivitat nord sud i també ha suposat una elevada ocupació del sòl per la reserva d'enllaços.

En el mateix sentit, la indefinició de moltes de les propostes de connexió entre els diversos eixos viaris metropolitans en el moment de la redacció del PGM, va fer que aquest reservés una gran quantitat de sòl amb la clau 9 (protecció de sistemes generals), el qual, afegit al corresponent sistema viari, dóna un ampli marge al projecte de reforma que aquest PDU aprofita.

La proposta actual, que reconsidera bona part de la seva concepció, es basa en la racionalització dels serveis viaris, i comporta la notable reducció de la superfície destinada a aquest ús.

Aquests sòls de reserva i protecció de comunicacions, una vegada s'han concretat les funcions i traçats del sistema viari (les rondes i els seus enllaços) es poden lliurement assignar a d'altres destinacions, tan de zones, com de sistemes, per a la creació del nou teixit urbà i en especial la complexió del sistema d'espais lliures i altres zones destinades als usos i activitat econòmica que integren el conjunt del projecte.

Així doncs, la nova ordenació que es formula mitjançant la figura del PDU comporta un seguit d'actuacions amb una indiscutible repercussió metropolitana i gran interès supramunicipal, amb especial rellevància en el context social i econòmic per tot l'entorn adjacent.

(...)

2.4. Transformació urbanística en el territori adjacent a la Granvia

La proposta preveu una sèrie d'actuacions destinades a la generació de sòl per acollir activitat econòmica, amb repercussió sobre el teixit econòmic de la ciutat i l'àrea metropolitana, ampliant la força qualitativa i quantitativa del Districte Econòmic Granvia l'Hospitalet, amb la localització d'usos econòmics i equipaments de caràcter avançat.

La gran quantitat d'espai lliure públic que es conserva permet oferir estàndards d'alta qualitat urbana, alhora que són la base de relacions cíviques i ambientals envers a les preexistències: l'espai lliure de Cal Trabal, la resta d'espais públics urbans de l'Hospitalet i l'entorn natural immediat del riu Llobregat.

La transformació de la Granvia, com a eix de centralitat metropolitana i la seva conversió en via urbana amb ordenació funcional i volumètrica, implica la configuració d'una nova façana a la Granvia, avui inexistent, convertint-se en un dels principals objectius del Pla.

Al mateix temps, el Pla planteja una estratègia de recolzament de l'activitat econòmica lligat a l'accés i visibilitat des de les infraestructures d'alta capacitat, construint dos nous centres de referència a nivell metropolità: el més important, situat al sud de la Granvia, en la intersecció amb la Ronda Litoral; i un segon que s'aprofita de les sinèrgies generades pel primer i de la renovació de ciutat, situat al nord de la Granvia en l'encreuament de la Ronda Litoral i la Ronda de Dalt.

Els dos centres es convertiran en referències a escala territorial, en les vies d'accés a la gran ciutat central metropolitana des de l'aeroport i les rondes, dins un ritme pautat de transicions, recolzat en l'espai lliure del Cal Trabal.

(...)

5.1. Síntesi del reconeixement territorial i urbanístic d'aplicació

Encaix i interès territorial

La consecució d'aquest projecte, circumscrit a l'àmbit de Granvia-Llobregat és congruent amb l'estratègia del Pla territorial metropolità de Barcelona, que assenyala les àrees de transformació urbana d'interès metropolità incloent-hi els terrenys situats a l'entorn del segon tram de la Granvia de l'Hospitalet de Llobregat.

El Pla territorial metropolità de Barcelona (PTMB), en el document d'estratègies, qualifica els terrenys com a territori objecte de transformació urbana d'interès metropolità, dins de la que considera un àrea especialitzada d'equipaments, parc i altres sistemes amb capacitat de desenvolupament.

(...)

En tot cas i a mode de síntesi, es justifica aquesta decisió en base als continguts i objectius següents:

a. L'àmbit delimitat de més d'un milió de metres quadrats envolta dos centres sanitaris de referència: Bellvitge i Duran Reynals de l'Institut Català d'Oncologia que constitueixen un nucli de sinèrgies dins el context sanitari assistencial i de formació universitària, recerca científica i desenvolupament empresarial al voltant d'aquests.

b. La importància del desenvolupament urbanístic d'aquest àmbit rau en la voluntat de combinar la potenciació dels equipaments existents amb la transformació del seu entorn, tot aconseguint nous espais per a usos de recerca i activitat econòmica, complementaris als existents.

c. La localització dels terrenys que formen part de aquest PDU, al voltant de la Granvia, en la intersecció amb la Ronda Litoral i com a porta d'entrada a les ciutats de l'Hospitalet – Barcelona i directament

relacionats amb l'accés a l'Aeroport, el Port, la zona Franca i Mercabarna, li confereixen una posició estratègica a nivell metropolità que s'han de estudiar i valorar dins un plantejament de singularitat i representativitat de la proposta que s'esdevingui evidents.

(...)

Transformació de l'actual C-31 - Granvia

El PDU inclou com a un dels objectius principals la transformació de l'actual C-31 i sistema general viari.

El Pla condiciona dita transformació a mantenir les funcions actuals de la via, amb independència de l'escala d'afectació:

- Metropolitana, tenint en compte de que es tracta de la via de comunicació que uneix, entre d'altres, l'Aeroport del Prat amb el centre de la ciutat de Barcelona, la plaça d'Europa, la nova Fira o la Ciutat de la Justícia.

- Local, de l'estrictament urbana, de relleigament de la xarxa local amb les àrees consolidades del seu entorn, la Zona Franca, el barri de Bellvitge i els eixamples nord de la ciutat de l'Hospitalet.

(...)"

Quant a les normes urbanístiques del PDU, són d'interès les que passem a transcriure:

"Article 1 .Definició i objectius del Pla director urbanístic

1. Aquestes normes, juntament amb la resta de documents que formen aquest Pla, constitueixen el Pla director urbanístic (en endavant PDU) que delimita l'àrea d'interès supramunicipal de la Granvia-Llobregat al municipi de l'Hospitalet de Llobregat, d'acord amb el que estableix l'article 56.2 del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'urbanisme (en endavant TRLU), i que té per objecte establir les determinacions i mesures necessàries per aconseguir els objectius definits a l'apartat 3 d'aquest article.

2. El PDU constitueix una actuació d'interès supramunicipal d'especial rellevància geogràfica a nivell metropolità i delimita i ordena sectors de sòl urbà no consolidat i de sòl urbanitzable delimitat dins el municipi de l'Hospitalet de Llobregat. Aquests sectors constitueixen actuacions d'execució directa d'interès supramunicipal d'especial rellevància econòmica i social, i es destinen a usos que permetran obtenir sòl per a la implantació d'activitat econòmica, entre d'altres, les relacionades amb l'ús terciari, hotel·ler, oficines i industrial.

3. Aquest PDU té per objecte els següents objectius:

a. Completar la reforma (transformació/soterrament) de la Gran Via possibilitant la continuïtat dels teixits urbans que l'envolten.

b. Articular el territori i preveure creixements d'acord amb el model de ciutat compacta i un model urbanístic sostenible, en continuïtat amb els teixits urbans actuals i estructurats a partir dels espais lliures i equipaments.

c. Obtenir (mitjançant expropiació i cessió) i gestionar els espais lliures previstos en el Pla General Metropolità aprovat definitivament el 14/07/1976 (BOP de Barcelona de 19/07/1976. Text Refós de les Normes Urbanístiques DOGC núm. 1077 de 5/12/1988, en endavant "PGM"), configurant una gran àrea d'espais lliures en el límit del terme municipal i en relació amb el corredor fluvial/ecològic del riu Llobregat.

d. Convertir els terrenys i l'entorn de les masies existents de Cal Trabal, Cal Masover Nou i Ca l'Esquerrer en un gran Parc al servei de la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat que assegurï la preservació d'aquest territori com espai definitivament no edificat destinat a Parc Urbà per al gaudi, esbarjo, lleure dels ciutadans, tot conferint una rellevància especial als edificis de les masies existents en l'ordenació proposada.

e. Garantir la connectivitat dels diferents àmbits, preservant els valors ambientals i paisatgístics de l'entorn, en el marc d'un model de mobilitat eficient. Resoldre adequadament la continuïtat de l'estructura viària de connexió tant a nivell local, amb els teixits urbans adjacents ja consolidats, com a nivell metropolità.

f. Potenciar i dinamitzar l'activitat econòmica i del mercat laboral a nivell supramunicipal, aprofitant les sinergies de dos hospitals universitaris de referència com són Bellvitge i el Duran i Reynals de l'Institut Català d'Oncologia, del Campus Universitari de Bellvitge de la Universitat de Barcelona i dels centres d'investigació associats i la situació estratègica de l'àmbit a nivell metropolità (entrada a les ciutats de l'Hospitalet - Barcelona / l'Aeroport / el Port, la zona Franca i Mercabarna).

g. Coordinar les diferents actuacions, no únicament per les diferents temporalitats en el seu desenvolupament i la seva optimització, sinó també d'acord amb les previsions sectorials i el context territorial actual.

h. Millorar la xarxa de sanejament i desguàs.

i. Soterrar les línies d'alta tensió que afecten a l'àmbit del PDU.

Article 2 . Àmbit

1. L'àmbit territorial del PDU està integrat per terrenys situats en el terme municipal de l'Hospitalet de Llobregat.

També transcriurem alguns fragments del “Document comprensiu” que es troba a l'expedient:

“Antecedents

(...) La Comissió de Política Territorial i d'Urbanisme de Catalunya en sessió de data 2 de desembre de 2013, va declarar d'interès territorial, als efectes de l'article 157 bis 2 TRLU, la transformació de la Granvia, mitjançant la delimitació i ordenació de l'àmbit situat en el tram central de la C-31 entre riu Llobregat i el carrer de Miguel Hernández, i entre l'encreuament de la ronda del Litoral amb la C-31 i el nus de la rambla de la Marina, en el municipi de l'Hospitalet de Llobregat, i va emetre informe favorable en relació amb la proposta de formulació del Pla director urbanístic per a la delimitació i ordenació del sector d'interès supramunicipal Granvia-Llobregat, de conformitat al que preveu l'article 56 TRLU.”

Si, com es veu, l'interès territorial tenia a veure essencialment amb la transformació d'un segment de la Gran Via, hauria estat precís, primerament, justificar amb rigor la manca d'idoneïtat del planejament director de factura estrictament metropolitana per tal d'assolir aquest objectiu (recordem, un cop més, el principi de “proximitat” *ex* CEAL); i, segonament, hauria estat ho propi excloure del PDU autonòmic les previsions i ordenacions no intrínsecament vinculades a la millora de la funcionalitat de la via de comunicació a la qual ens acabem de referir.

En un altre apartat, el “document comprensiu” diu:

“La proposta es desenvolupa a partir de 3 eixos bàsics:

1- COMPLETAR LA CIUTAT:

A partir de la transformació del segon tram de la Granvia, tot i que restringida provisionalment al desenvolupament del projecte entre la ronda del Litoral i el nus de la rambla Marina, consisteix en donar continuïtat a la línia d'actuació amb la que es va assolir la transformació del projecte de la plaça d'Europa.

A aquest objectiu se li suma la reordenació urbanística dels terrenys adjacents, mitjançant la classificació, qualificació i execució de part d'aquests sòls per a usos que permetin potenciar i dinamitzar l'activitat econòmica i del mercat laboral de l'àmbit supramunicipal, i l'adaptació de les infraestructures a les previsions del planejament sectorial, facilitant l'accessibilitat als terrenys adjacents al tram de la Granvia renovat i la millora de l'accés viari de l'accés sud de Barcelona.

El cobriment de part de Granvia proporcionarà una connexió entre els dos centres hospitalaris i una continuïtat a nivell de vianants entre els dos costats de la infraestructura i els nous aprofitaments amb la ciutat.

2- CONSOLIDAR EL PARC DE CAL TRABAL:

Entès com a espai de transició entre la gran ciutat i l'espai fluvial. S'obté un parc públic de més de 25ha sobre el que eren terrenys privats, tot preservant el patrimoni històric agrícola, les masies existents i paisatge actual.

3- DEFINIR NOUS POLS D'ACTIVITAT ECONÒMICA:

Tenint present el grau de representativitat, visibilitat i accessibilitat dels terrenys que formen part del Pla: Es generen nous pols d'activitat econòmica amb noves edificacions singulars que actuen com a elements de referència, tot aprofitant les sinergies de dos hospitals de referència: Bellvitge i Duran i Reynals (Oncològic) i la situació estratègica de l'àmbit a nivell metropolità (entrada a l'Hospitalet – Barcelona / Aeroport / Port – zona Franca).”

Per afegir més endavant:

“Sistema general

El Pla contempla l'àmbit de la futura Granvia, incloent la secció actual de la C-31 i els seus enllaços, com a un sector que té la consideració de sistema general de serveis vials. Als sectors objecte del desenvolupament urbanístic correspon la gestió i finançament del projecte de renovació del traçat de la C-31 i els seus enllaços, amb la xarxa local i la creació i la nova secció urbana de la Granvia.

Cal fer esment que, com a conseqüència d'aquesta estructura d'enllaços, la nova secció longitudinal de la C-31 soterrada comporta el desviament del col lector de la Vall del Poble.

La major part de la superfície englobada en aquest sistema és de titularitat pública (més del 98%), ja que el projecte de transformació no comporta el desenvolupament d'un nou sistema general, sinó bàsicament la seva remodelació: el soterrament del sistema actual i la modificació dels enllaços viaris que se'n deriven.

La nova avinguda es conforma a partir del cobriment de la C-31, proporcionant espais enjardinats, - zones verdes- que es superposen al sistema viari actual. Per aquest motiu la part corresponent al cobriment es qualifica mitjançant una clau doble: 5/6 (viari/parcs urbans).

Els intersticis del sistema viari es consideren espais lliures vinculats a la protecció de dit sistema viari, clau 9v, la singularitat dels quals és que el seu ús és el propi dels espais verds no edificables, la seva funció és paisatgística i ambiental, han de ser dissenyats i executats en coherència i d'acord amb el global de zones verdes proposades pel Pla.

El cost de fer efectius aquests sistemes constitueix una de les principals càrregues urbanístiques del PDU que s'ha distribuït de forma equitativa entre els sectors.

Les propietats de l'àmbit que no siguin de titularitat pública seran objecte d'expropiació, degut a l'interès públic prevalent de l'actuació urbanística.

(...)

Sector 1

L'àmbit, definit com a Sector 1, comprèn la totalitat dels terrenys situats al sud de la Granvia corresponents a la prolongació del carrer de les Ciències pels costats de llevant i ponent, més la inclusió de part de la rambla de la Marina i dels terrenys qualificats com a centre direccional, clau 11 que passen a ser espai lliure públic.

En total, el sector 1 comprèn una superfície de 439.925,60m² i conserva el règim urbanístic de sòl urbà no consolidat (SNC).

L'índex d'edificabilitat és 0,99m²st/m²sl. Els usos corresponen als d'activitat econòmica, tipus activitats terciàries, tecnològiques, productives, industrials, turístiques i comercials. Es determina un màxim del 30% del total de l'activitat per a l'ús comercial, d'acord a la repercussió prevista sobre la mobilitat generada en el global del sector i un 10% per l'ús hotel·ler.

Té les càrregues associades de transformació de la Granvia, la meitat de les despeses que suposarà la construcció de la nova sortida de l'estació de metro Bellvitge, les derivades de la possible construcció de la subestació elèctrica, les despeses derivades de les estructures i urbanització que donen continuïtat al carrer Ciències, per sobre de les línies ferroviàries i la Ronda litoral, l'antena de la xarxa de distribució elèctrica i les pròpies relatives a la urbanització del propi sector i l'adequació del sistema hidràulic.

(...)

Per aquest sector es proposa situar la majoria de l'aprofitament privat entre els equipaments existents i la continuació del carrer de la Feixa Llarga.

El tipus d'ordenació previst és el de volumetria específica. Tenint en compte el sostre plantejat, les edificacions en altura seran com a màxim de 24 plantes, el que significa una alçada aproximada de 90m, condicionada en la part sud, la més llunyana de l'eix de la Granvia, a les restriccions derivades de les servituds aeronàutiques que estableixen límits d'entre 74-80m. Només puntualment, en el front a la Granvia, s'admet assolir l'alçada de 105m (aproximadament 29 plantes) per tal de possibilitar una configuració i composició edificatòria en relació als edificis de l'entorn, en especial amb l'Hotel Hesperia, i la pròpia singularitat de la ubicació.

S'ha establert una subzona específica de centre direccional, clau 11GV-1 – Pol econòmic Granvia Marina, proposant una lectura unitària dels sòls destinats a aprofitament privat dins el sector 1.

Les edificacions plantejades es tracten com a edificació singular condicionada a la concreció definitiva del projecte constructiu. Tant la forma arquitectònica resultant, com la posició relativa de les edificacions, s'hauran de definir en base a un projecte unitari i de conjunt i sempre hauran de respondre als paràmetres i determinacions generals i a les premisses compositives, de funcionalitat i usos que el PDU determina. Mitjançant la formulació d'un Pla de millora urbana, es concreta l'ordenació d'aquests volums i es distribueix l'aprofitament i els usos previstos entre les parcel·les resultants de cada subzona, sense alterar els sòls destinats a sistemes.

La gestió d'aquest àmbit es proposa pel sistema d'expropiació.

(...)

Sector 2

L'àmbit definit com a Sector 2 comprèn pràcticament la totalitat dels terrenys corresponents a l'entorn de les masies existents de Cal Trabal i Cal Masover Nou, i als terrenys compresos entre l'eix de la C- 31, la ronda del Litoral, el centre transformador d'Endesa/REE, la Feixa Llarga i el sector 3, el carrer d'Arquímedes i de la Travessia Industrial, amb una superfície total de 390.901,36m².

El règim urbanístic és el del sòl urbanitzable delimitat (SUD) i l'índex d'edificabilitat del 0,45m²st/m²sl.

Els usos corresponen als d'activitat econòmica, tipus activitats terciàries, tecnològiques, productives, industrials, turístiques i comercials. Es determina un màxim del 30% del total de l'activitat per a l'ús comercial, d'acord a la repercussió prevista sobre la mobilitat generada en el global del sector i un 20% per l'ús hotel·ler.

Té les càrregues associades a la creació del parc de cal Trabal, la transformació de la Granvia, la meitat de les despeses que suposarà la construcció de la nova sortida de l'estació de metro Bellvitge, les derivades de la possible construcció de la subestació elèctrica, el soterrament de la totalitat de les línies elèctriques 1, 2, 3 i 6 fins la subestació i l'antena de la xarxa de distribució elèctrica i les pròpies relatives a la urbanització del propi sector i l'adequació del sistema hidràulic.

Es preveu la cessió de les masies de Cal Trabal i Cal Masover Nou. D'entre les finalitats a les que es destinarà l'import del 15% de l'aprofitament de cessió d'aquest sector, seran les de rehabilitació i adequació de les masies existents com a equipaments.

(...)

El sostre se situa majoritàriament a tocar de l'extrem sud oest, amb façana a la Granvia, d'acord a la seva situació estratègica vers la mateixa i la Ronda litoral i en un espai, en part, avui ocupat pels ramals de connexió entre infraestructures, els avui qualificats de protecció de sistemes i aquells més antropitzats, no restaurats per l'activitat agrícola, un cop construïda la cua de maniobres del Metro L1.

En coherència amb la voluntat de situar les edificacions en els espais amb menys valor ambiental/natural (espais obsolets, fruit de la transformació de les infraestructures), alhora que aprofitant el potencial de posició i singularitat de dits sòls, i sobre tot, també, com a resultat del procés de participació ciutadana que ha reivindicat el valor del sòls avui cultivats a l'àrea de Cal Trabal, s'ha compactat l'espai destinat a les edificacions recolzant-les en el front de la Granvia i nus d'enllaç amb la Ronda, per sota del camí del riu actual. Aquesta localització permet preservar més espai lliure però, també, afavoreix les relacions de visibilitat des de l'Hospital de Bellvitge, des de cal Trabal i Cal Masover Nou així com des dels camins que creuen la zona.

Dins el sector 2, el que pren més importància és l'obtenció dels terrenys de Cal Trabal com a Parc definitivament públic, destinant un mínim de 25ha del total del sector.

En general, el PDU determina una cessió mínima per al total dels sistemes del 90% del sector. La proposta final en destina més del 70% a parcs urbans, més de 27ha, les quals engloben l'esmentat Parc de Cal Trabal i part del passeig-corredor verd que provinent del sector 1 estructura la relació d'espais lliures a ambdós costats de la Granvia.

Es preveu la redacció d'un -Pla de gestió del Parc de Cal Trabal- que fixi les línies d'actuació de disseny i urbanització del mateix. Aquest Pla possibilitarà l'oportunitat de participació de la ciutadania, en la materialització i formalització del futur Parc, a partir dels criteris definits en aquest PDU.

El tipus d'ordenació previst és el de volumetria específica. Tenint en compte el sostre plantejat, les edificacions en altura seran com a màxim de 24 plantes, el que significa una alçada aproximada de 90m. Només puntualment, en el front a la Granvia, s'admet assolir l'alçada de 105m (aproximadament 29 plantes) per tal de possibilitar una configuració i composició edificatòria en relació als edificis de l'entorn, en especial amb l'Hotel Hesperia, i la pròpia singularitat de la ubicació.

S'ha establert una subzona específica de centre direccional, clau 11GV-2 – Pol econòmic Granvia- Llobregat, proposant una lectura unitària dels sòls destinats a aprofitament privat dins el sector 2, en relació compositiva amb l'antic edifici de l'Hospital de Bellvitge i l'Hotel Hesperia.

Les edificacions plantejades es tracten com a edificació singular condicionada a la concreció definitiva del projecte constructiu. Tant la forma arquitectònica resultant, com la posició relativa de les edificacions, s'hauran de definir en base a un projecte unitari i de conjunt i sempre hauran de respondre als paràmetres i determinacions generals i a les premisses compositives, de funcionalitat i usos que el PDU determina. Mitjançant la formulació d'un Pla de millora urbana, es concreta l'ordenació d'aquests volums i es distribueix l'aprofitament i els usos previstos entre les parcel·les resultants de cada subzona, sense alterar els sòls destinats a sistemes.

La gestió es proposa per reparcel·lació per cooperació.

Sector 3

L'àmbit definit com a sector 3, comprèn els sòls confrontats amb la carretera del Mig i el carrer d'Arquímedes, situats en l'extrem nord de l'àmbit del PDU, a tocar del terme municipal de Cornellà de Llobregat.

La superfície del sector és de 78.700m². Se li atorga la condició de sòl urbà, atenent el seu entorn urbà i el planejament previst a Cornellà que li donarà continuïtat. L'edificabilitat bruta s'estableix en 1,2m²st/m²s.

Els usos corresponen als d'activitat econòmica, tipus activitats terciàries, tecnològiques, productives, industrials, turístiques i comercials. Es determina un màxim del 35% del total de l'activitat per a l'ús comercial, d'acord a la repercussió prevista sobre la mobilitat generada en el global del sector i un 10% per l'ús hotel·ler.

Té les càrregues associades de la transformació de la Granvia, les derivades de la possible construcció de la subestació elèctrica, el soterrament de la totalitat de les línies elèctriques 4 i 5 fins la subestació i l'antena de la xarxa de distribució elèctrica i les pròpies relatives a la urbanització del propi sector i l'adequació del sistema hidràulic.

Es preveu la cessió de la masia de Ca l'Esquerrer. D'entre les finalitats a les que es destinarà l'import del 15% de l'aprofitament de cessió d'aquest sector, serà la de rehabilitació i adequació de la masia com a equipament.

(...)

Per aquest sector es proposa situar la majoria de l'aprofitament privat en l'encreuament de les Rondes Litoral i de Dalt, aprofitant la visibilitat des de les mateixes i el seu potencial de representativitat, i en continuïtat amb el planejament aprovat de Cornellà.

El tipus d'ordenació previst és el de volumetria específica. Tenint en compte el sostre plantejat, les edificacions l'alçada màxim serà de 53m.

S'ha establert una subzona específica de centre direccional, clau 11GV-3, proposant una lectura unitària dels sòls destinats a aprofitament privat dins el sector 3.

La gestió es proposa per reparcel·lació per cooperació."

Arribats a aquest punt direm que si el primer "eix" del PDU (reforma de la Gran Via) es resumeix en "completar la ciutat", segueix sense entendre's que una comesa d'aquesta naturalesa no li hagi estat reservada al planejament director atribuït legalment a L'AMB en atenció a la dimensió primordialment urbana de la via.

Pel que fa als "eixos" restants (i a llurs respectius "sectors"), i pel que fa a les actuacions estrictament urbanístiques del primer "eix", encara s'entén menys la seva incorporació a un PDU autonòmic.

3.2.4: Consideracions sobre la incidència del Pla territorial metropolità de Barcelona (PTMB)

Hem de tenir present que quan el PTMB entrà en vigor (12 de maig de 2010), faltaven més de quatre mesos perquè ho fes la LAMB (el 26 de setembre de 2010). L'AMB ja existia; però amb una textura i un suport jurídic més limitat. Això no obstant, la Memòria general III del PTMB contenia un apartat dedicat a L'AMB i en aquest apartat venia a dir (pàgina 187) que pel cas que el Parlament de Catalunya aprovés la creació d'una entitat metropolitana de Barcelona, aquest àmbit seria objecte d'un PDU específic. I aquesta previsió es reproduïa a l'art. 5.2.1 de les Normes del PTMB. Normes, aquestes, amb un art. 5.1.3 segons el qual L'AMB *"és una realitat consolidada i reconeguda per la legislació, d'important dimensió i complexitat urbana, que ha evolucionat de forma coordinada amb figures de planejament urbanístic supramunicipal, per la qual cosa i en desenvolupament d'aquest Pla en el seu àmbit territorial s'ha de formular el corresponent planejament urbanístic també d'àmbit supramunicipal."*

Amb la LAMB (art. 25) quedà clar que la nova entitat metropolitana havia de ser la que promogués i aprovés inicialment i provisionalment el PDU previst a l'art. 5 de les Normes del PTMB. Així, doncs, esdevingué periclitat el segon paràgraf del punt 2 d'aquest mateix precepte de les Normes del PTMB, segons el qual *"El PDU de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) també pot ser formulat per iniciativa de les administracions locals plurimunicipals de caràcter associatiu o creades per llei, en la forma*

prevista a l'article 74 del Text refós de la Llei d'Urbanisme aprovada segons Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, i l'article 107.3 del Reglament d'Urbanisme, aprovat pel Decret i 305/2006, de 18 de juliol."

El PDU-GV.LL no es trobava previst al PTMB; per aquesta raó, la seva tramitació i aprovació havia de sotmetre's prèviament a les determinacions de l'art. 1.14 de les Normes del PTMB, segons el qual:

"1. Sense perjudici del que disposa l'article 1.13, no es consideren modificacions aquelles actuacions que, tot i no haver estat previstes específicament o emparades directament pel marc normatiu del Pla, se'ls reconeix, d'acord amb el que estableix aquest article, un elevat interès per al desenvolupament del territori en coherència amb els objectius adoptats pel Pla.

2. L'actuació s'ha de definir en un avantprojecte o avanç de pla i pot ser promoguda per l'administració de la Generalitat, per l'administració local o per l'administració de l'Estat en exercici de les seves competències.

En tot cas, en la documentació que defineixi l'abast i contingut de l'actuació hauran de constar les dades i referències adequades per a valorar la credibilitat de la iniciativa i, si s'escau, la solvència de l'operador. Aquestes condicions han de considerar-se necessàries per al reconeixement de l'interès territorial de l'actuació.

3. Les actuacions d'interès territorial han de permetre, a través dels tràmits urbanístics necessaris en cada cas, la transformació urbanística de peces de sòl incloses en espais de protecció preventiva i de protecció especial de la vinya, que en quantitat o localització no queden compreses en l'abast que correspon a les estratègies definides per a cada nucli, i tampoc corresponen a previsions del Pla sobre noves àrees d'activitat econòmica no localitzades.

4. El reconeixement de l'elevat interès territorial de l'actuació requereix l'informe favorable de la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona a la vista de l'avantprojecte o avanç, que ha d'anar acompanyat d'un informe de la Secretaria per a la Planificació Territorial i en el seu cas dels informes d'altres departaments que poguessin ésser determinants per a la viabilitat de l'actuació o per a la valoració del potencial del sòl que es vol transformar en relació a d'altres usos existents o possibles.

L'avaluació d'interès territorial de l'actuació ha de tenir en compte el valor estratègic d'aquesta per al desenvolupament territorial i/o l'interès supramunicipal, que ha de ser especialment considerat si l'actuació és promoguda o participada per un grup significatiu d'ajuntaments. En tot cas, l'avaluació de l'interès territorial s'ha de fer també en funció de la qualitat, potencialitat i localització del sòl que es proposa transformar i de la consideració de possibles alternatives, en especial si es tracta de sòl d'especial protecció de la vinya, amb el benentès que l'actuació ha de tenir un balanç clarament positiu per al territori.

5. L'informe favorable de la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona permet iniciar la tramitació de l'instrument urbanístic adequat al tipus d'actuació de què es tracti. L'informe pot, així mateix, assenyalar requeriments bàsics de l'actuació a desenvolupar en relació amb el seu interès territorial.

6. En tot cas, les actuacions excepcionals a què fa referència aquest article han de complir les següents condicions perquè puguin ser reconegudes com d'interès territorial:

a) Han de tenir una dimensió i requeriments funcionals que justifiquin una localització que no segueix les pautes d'extensió de les àrees urbanes establertes pel Pla.

b) L'interès territorial de l'actuació s'ha de fonamentar en les millores aportades en relació amb els equipaments, el medi ambient, el desenvolupament econòmic, la projecció internacional, la cohesió social, la qualitat de vida o altres paràmetres.

c) L'actuació ha de proposar solucions ambientals satisfactòries a les necessitats d'accés, en funció dels fluxos previsibles i de provisió de serveis d'aigua, energia, telecomunicacions i eliminació de residus, com també respecte a les altres variables ambientals regulades per disposicions sectorials. Així mateix, l'actuació ha de respectar les disposicions d'obligat compliment relatives a la prevenció de riscos.

d) L'actuació ha de complir les exigències d'ordenació, arquitectura, materials, colors i complements de vegetació que assegurin una acceptable integració en la morfologia del territori i el paisatge d'acord amb els criteris que estableixen aquestes normes i, en concret, les directrius del paisatge. L'avantprojecte de l'actuació que se sotmeti a la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona ha d'incloure les especificacions amb aquestes finalitats que siguin necessàries.

e) Les actuacions han d'excloure l'ús d'habitatge, llevat d'aquells pocs casos que s'haguessin de destinar a guardes permanents de les instal·lacions, si bé es pot admetre en casos excepcionals per motius d'urgència i d'especial interès públic, sempre que quedi garantida la satisfactòria integració de la nova implantació en el sistema d'assentaments urbans del territori.

7. En cas que l'avantprojecte o avanç de l'actuació formi part d'una proposta de revisió del pla d'ordenació urbanística municipal, s'ha de sotmetre a la consideració de la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona, que ha de valorar-ne l'interès territorial, amb anterioritat a l'aprovació inicial de la revisió. En aquest cas, la

Comissió s'ha de pronunciar exclusivament sobre l'interès territorial de l'actuació que es proposa, la qual se sotmet a aquest tràmit per no quedar compresa dins dels paràmetres establerts pel Pla per al planejament urbanístic, sense entrar a valorar la resta de determinacions de la proposta de revisió.

8. La previsió i definició en els plans directores urbanístics que s'elaborin en desenvolupament del Pla territorial d'actuacions que compleixin les condicions assenyalades en l'apartat 6 implica el reconeixement de l'interès territorial d'aquestes actuacions que serà efectiu amb l'aprovació definitiva del pla director.”

En el cas que ara ens ocupa, la Comissió de Política Territorial i d'Urbanisme de Catalunya, en sessió de 2 de desembre de 2013 declarà l'interès territorial del PDU-GV.LL i aquest interès es fonamentà de la manera que segueix:

“L'objectiu principal del PDU Granvia-Llobregat serà la reforma de la secció d'uns 1.000 metres aproximadament de la Granvia donant-li una continuïtat urbana en coherència amb el Districte Econòmic Granvia l'Hospitalet ja executat, i la reordenació urbanística dels terrenys adjacents que avui constitueixen un gran buit urbà, mitjançant la classificació, qualificació i execució de part d'aquests sòls per a usos que permetin potenciar i dinamitzar l'activitat econòmica i del mercat laboral de l'àmbit supramunicipal.

Així mateix, l'ordenació haurà de permetre una major permeabilitat entre les peces destinades a equipaments públics i d'activitat econòmica per tal d'aconseguir una integració en el territori i trencar el funcionament amb lògiques aïllades.

L'adaptació de les infraestructures a les previsions del planejament sectorial, facilitant l'accessibilitat als terrenys adjacents al tram de la Granvia renovat i la millora de l'accés viari de l'accés sud de Barcelona.

L'aplicació de criteris de sostenibilitat en l'ordenació, l'edificació i la mobilitat, i la incorporació de mesures d'integració paisatgística i d'impactes ambientals per a l'execució de les infraestructures.

L'interès territorial de l'actuació radica en la consecució dels objectius del PDU que exigeixen coordinar la seva execució amb el desenvolupament de les infraestructures al servei del territori, així com el seu encaix ambiental.”

Es tractà d'una justificació més aviat magre que, més enllà de l'interès superior que poguessin tenir les actuacions adreçades a millorar la funcionalitat de la Gran Via com a part integrant d'una via de comunicació d'interès fins i tot autonòmic, no oferia cap dada que permetés encabir les actuacions afegides al PDU-GV.LL (pròpiament d'urbanisme de ciutat) dins la noció legal “d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars” (art. 157 bis TRLU). Noció, aquesta, que, a banda d'una justificació reforçada, demana una interpretació estricta o restrictiva per tal d'evitar una exegesi extensiva o laxa, susceptible de fer, a conveniència, “d'especial rellevància o singularitat”, qualsevol transformació urbanística.

3.2.5: Sobre els interessos presents al PDU-GV.LL

D'entrada ens haurem de referir a la Resolució 857/V, adoptada pel Parlament de Catalunya en data 3 de març de 1999. Ha estat esmentada per les demandades i deia així:

“RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya, pel que fa a l'avinguda de la Gran Via, al terme municipal de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), insta el Govern a:

a) Vetllar perquè totes les intervencions de les diferents administracions, particularment la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, entre la plaça Cerdà i el riu Llobregat, facin compatibles tant la funció urbana com la interurbana d'aquesta avinguda, a fi de potenciar-la com a eix estratègic de desenvolupament urbanístic i socioeconòmic adequat per a bastir unes noves façanes capaces d'acollir i deconjuguar una polivalència d'usos —el residencial, el comercial, el terciari, el firal i el judicial—, tot mantenint-la com a eix de comunicació viari bàsic cap a l'aeroport.

b) Garantir-hi ambdues funcions aplicant mesures i criteris de disseny i de regulació que minimitzin l'impacte mediambiental del trànsit —els impactes sonor i visual, entre altres— i incorporant noves solucions que permetin travessar-la a peu pla, per mitjà del soterrament i de cobriments parcials, tant per a la seguretat dels ciutadans com per a la viabilitat de la circulació a les vies contigües.

c) Iniciar un procés de concertació amb totes les administracions implicades, per a elaborar un projecte d'acord amb els requeriments a què fan referència els apartats anteriors.”

Es tracta d'una Resolució molt anterior a la promulgació de la LAMB, per la qual cosa, difícilment podria haver pres en consideració la potestat de planificació que la dita Llei reconeix (a L'AMB). És, doncs, una incògnita, si més no, allò que hauria pogut manifestar el Parlament català d'haver-se debatut la mateixa operació urbanística un cop ja constituïda L'AMB.

Es tracta, en qualsevol cas, d'una Resolució que pretenia focalitzar l'acció futura en la Gran Via, sense prejutjar quina hauria de ser al capdavant l'Administració actuant.

D'altra banda, el fet que el PDU-GV.LL contempli actuacions en 1 Km d'una via com la Gran Via, o que cerqui sinèrgies i efectes coordinats amb infraestructures sanitàries o de transport d'abast suprametropolità i presents a l'àrea metropolitana, en cap cas justifica la laminació de les competències urbanístiques de L'AMB; si més no tenint present que l'art. 23 ja preveu que el PDU metropolità haurà de contemplar les grans infraestructures i els equipaments, i li dona, al seu contingut i abast, la possibilitat d'encabir objectius i actuacions de la mateixa naturalesa i abast que les previstes al PDU-GV.LL.

De ser necessari, l'Administració de la Generalitat de Catalunya hauria pogut protegir els interessos sectorials de la seva competència amb una tècnica menys lesiva de l'autonomia metropolitana; a saber: l'emissió dels informes vinculants de rigor (art. 85.5 TRLU) i, en darrer terme, la imposició de prescripcions en la fase final del procediment d'aprovació del planejament director metropolità (art. 92 TRLU).

Si la presència, en un determinat àmbit, de sistemes o infraestructures de titularitat autonòmica justificués, per ella mateixa, la competència de la Generalitat de Catalunya per tal de promoure, tramitar i aprovar el planejament urbanístic en tots els seus estadis, molts municipis de Catalunya es veurien privats de la possibilitat de promoure els plans dels quals ara disposen. I el mateix hauríem de dir a propòsit de les externalitats o de l'influx d'un determinat planejament extramurs del seu perímetre.

Dit això, haurem de reiterar que el PDU-GV.LL no conté cap indicació rigorosa, susceptible de justificar la competència plena del DTS en detriment de les competències urbanístiques metropolitanes, les quals s'han vist ignorades a través d'un acord a dues bandes, entre el DTS i AdL'H.

Podríem entendre una justificació de l'interès autonòmic més relaxada davant d'actuacions d'interès rellevant social o econòmic, difícils de coordinar horitzontalment per afectar una pluralitat d'Ajuntaments; però no la podem entendre en el supòsit que ara ens ocupa, existint com existeix un ens local finançat amb els recursos del contribuent, especialment cridat per la Llei a establir el planejament director del seu àmbit territorial.

Se'ns podrà dir que L'AMB ha trigat molts anys en reaccionar (a hores d'ara està tramitant el seu PDU); però el DTS disposava de mecanismes legals per tal d'excitar el cel de l'ens metropolità, o per tal de subrogar-s'hi.

Una dada afegida (d'importància no menor) que vindria a corroborar la manca d'un interès superior susceptible de justificar un PDU com l'ara impugnat, ens l'ofereixen l'estudi de sostenibilitat econòmica i l'avaluació econòmica i financera del PDU-GV.LL. Aquests documents evidencien que les úniques finances públiques implicades en les operacions estrictament derivades del Pla són les de L'AdL'H. No és d'estranyar, doncs, que el sumari del DOGC on apareix publicada l'aprovació definitiva del PDU-GV.LL, contingui una informació tant lacònica com aquesta: *EDICTE de 18 d'abril de 2017, sobre una resolució referent al municipi de l'Hospitalet de Llobregat.*

Es tracta d'una informació de tanta parquedat que no ajudaria cap lector que no fos un veí qualificat a albirar, ni per aproximació, l'abast de l'expedient

Per tot això, haurem de declarar la nul·litat de ple dret del PDU-GV.LL, per vulneració del principi de jerarquia normativa, sense necessitat d'entrar, ateses les circumstàncies, en més consideracions.

Amb això no estem negant, com és obvi, la possibilitat de Plans directors superposats al planejament metropolità i municipal. Estem dient, simplement, que si aquests plans pretenen ocupar esferes de l'ordenació que d'ordinari pertanyen als ens locals, ho hauran de fer amb una motivació reforçada, directa i basada en dades contrastables; a banda de justificar la impossibilitat d'assolir els mateixos objectius amb tècniques menys traumàtiques per a les competències urbanístiques de l'Administració municipal.>>

A les consideracions fetes en el sí del recurs ordinari núm. 270/2017 hi podríem afegir algunes més:

1ª: Crida l'atenció que els PDU -que, com veurem, no semblen cridats a procurar una ordenació "integral" del territori-, es vegin identificats com a portadors de "planejament general" (art. 55.1 TRLU) si no és pel fet de tractar-se de figures dissenyades per tal de desplaçar o substituir parcialment el planejament general per excel·lència; a saber: el municipal.

2ª: S'escau aprofundir una mica més en les "fronteres" intrínseques del planejament director que ara ens ocupa, que no és altre que l' específicament previst als art. 56.6 i 157 bis TRLU. Es tracta d'un planejament, com ja hem dit, susceptible de comprimir l'autonomia local en l'àmbit de l'urbanisme, la qual cosa ens ha de portar a interpretar els conceptes jurídics indeterminats que es manegen als art. 56.6 i 157 bis TRLU, en el context de normes europees i estatals bàsiques que, conscients de la dificultat de posar fronteres nítides i uniformes entre les atribucions de les instàncies territorials "superiors" i les dels ens locals, han fixat uns criteris rectors cridats a salvaguardar l'autonomia de les entitats locals.

Més amunt hem vist com l'art. 4.3 de la Carta Europea de l'Autonomia Local estableix que *"El ejercicio de las competencias públicas debe, de modo general, incumbir preferentemente a las autoridades más cercanas a los ciudadanos. La atribución de una competencia a otra autoridad debe tener en cuenta la amplitud o la naturaleza de la tarea o las necesidades de eficacia o economía."*

Però també hauríem de tenir present l'art. 2.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local (LBRL), segons el qual *"Para la efectividad de la autonomía garantizada constitucionalmente a las Entidades Locales, la legislación del Estado y la de las Comunidades Autónomas, reguladora de los distintos sectores de acción pública, según la distribución constitucional de competencias, deberá asegurar a los Municipios, las Provincias y las Islas su derecho a intervenir en cuantos asuntos afecten directamente al círculo de sus intereses, atribuyéndoles las competencias que proceda en atención a las características de la actividad pública de que se trate y a la capacidad de gestión de la Entidad Local, de conformidad con los*

principios de descentralización, proximidad, eficacia y eficiencia, y con estricta sujeción a la normativa de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera.”

D'aquest preceptes es desprèn que, en una matèria de tanta sensibilitat local com és l'urbanisme, perquè una part de la seva regulació i gestió pogués desplaçar-se de la seva seu natural (local) a instàncies superiors de caràcter no local -amb sacrifici del principi de proximitat-, s'escauria justificar-ho en base a l'especial transcendència (supralocal) de l'assumpte de què es tractés, així com en les mancances o carències d'una gestió local, susceptibles de perjudicar l'assoliment idoni i eficaç de l'objectiu desitjat.

Dit, tot això, sense perdre de vista, per afegitó, el deure de ponderar els interessos i les competències alienes [art. 4.1.b) de la Llei bàsica 30/1992, de 26 de novembre, reiterat a l'art. 141.1.b) de la Llei bàsica 40/2015, d'1 d'octubre].

És, doncs, en aquesta direcció que caldria interpretar el significat d'allò que el TRLU (art. 56.1.g), 56.6 i 157 bis) descriu com a “actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars”, les quals han de ser necessàriament “d'interès supramunicipal”.

3ª: Actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars (formalment són el fonament del Pla objecte del present recurs) n'hi poden haver moltíssimes i de diferent nivell; però perquè poguessin encabir-se en les previsions dels art. 56.1.g), 56.6 i 157 bis TRLU, seria precís que a l'expedient hi constés allò que podríem qualificar de *motivació reforçada*. De no ser així, estaríem admeten la presència d'una via de desapoderament de les competències locals, sotmesa exclusivament a criteris de pura i simple oportunitat política; d'una oportunitat política sense límits aprehensibles.

La *motivació reforçada* a la qual ens estem referint obligaria a fugir tot el que fos possible del discurs merament retòric o basat en tòpics i portaria aparellada la càrrega d'explicar i de justificar, amb fonaments, amb claredat i amb adherència a la realitat tangible les característiques detallades de les actuacions previstes; el perquè de les mateixes; l'interès públic present; el perquè de la dimensió supramunicipal d'aquest interès; i el perquè d'una gestió autonòmica i no pas local o plurimunicipal.

4ª: És veritat que les previsions de l'art. 56.1.g), 56.6 i 157 bis TRLU van veure la llum aproximadament dos anys després d'haver entrat en vigor la LAMB (Llei 3/2012, de 22 de febrer). Tanmateix, valdrà la pena insistir en que la regulació sobre el planejament director continguda a la LAMB, no deixava de ser una “especialitat” envers les previsions del TRLU i, com a tal, mereixia esdevenir immune a les modificacions del “règim general” del planejament director contingut a la refosa de la Llei d'urbanisme. Si més no, en no haver

contemplat, la Llei 3/2012, cap modificació de la LAMB, més enllà de les previstes per la seva Disposició addicional primera, les quals no haurien alterat per res les normes que ara estem examinant.

Així les coses, haurem d'insistir en les previsions de l'art. 23.5 LAMP, perquè es tracta d'un precepte que no diu poques coses.

Ja hem vist que limita els plans directors autonòmics susceptibles d'imposar-se al planejament director metropolità. La Llei 3/2012 hauria pogut modificar aquesta previsió; però no ho va fer, per la qual cosa la prevalença dels plans directors promoguts i aprovats per la Generalitat s'havia de circumscriure als que tenen per objecte àrees residencials estratègiques i a aquells que persegueixen objectius "*específics*" de caràcter "*sectorial*" en l'àmbit competencial autonòmic.

Tàcitament, l'art. 23.5 LAMB també ens estava i ens està dient que llevat les dues excepcions que acabem d'esmentar, el planejament director promogut per L'AMB, havia i ha d'ocupar (en el seu àmbit territorial) l'espai que amb caràcter general tenen atribuït els plans directors autonòmics. No és casual, doncs, el gran paral·lelisme que existeix entre l'abast material dels plans directors autonòmics i el dels plans directors metropolitans; paral·lelisme que s'aprecia espacialment si comparem les lletres b), c), d) i e) de l'art. 56.1 TRLU, amb les lletres a), b), c) i d) de l'art. 22 LAMB.

Quant a l'execució d'actuacions d'interès metropolità de caire social, econòmic o singular (siguin o no d'especial rellevància) el planejament director de L'AMB les pot incorporar sense problemes en mèrits d'allò que disposen els art. 22 i 23 LAMB.

5^a: Podria semblar que les consideracions precedents són disquisicions estèrils si tenim present que, tant el planejament director autonòmic, com el planejament director metropolità, és aprovat definitivament pel DTS [art. 79.1.a) TRLU i art. 25.1.d) LAMB]; tanmateix, el fet que el planejament director metropolità el conformi i l'aprovi inicialment i provisionalment L'AMB, comporta que aquesta entitat local gaudirà d'un marge de discrecionalitat apreciable a l'hora de dissenyar polítiques pròpies, front al qual el control ulterior del DTS es veurà limitat per les previsions de l'art. 92 TRLU (llegeixi's: control de legalitat; i d'oportunitat només en aquells aspectes que puguin afectar o condicionar interessos o competències d'ordre superior al pròpiament metropolità).

QUART: Sobre la resta d'arguments de la demanda

4.1: Posició dels GGMM

Es tracta d'una posició que en seu de conclusions ha quedat expressada o sintetitzada en un conjunt de retrets que resumidament passarem a transcriure:

“2. Impossibilitat d'execució manifesta del PDU a causa de l'afecció al risc derivat del transport de mercaderies perilloses.

(...)

3. Incompliments de la normativa urbanística.

Respecte dels incompliments de les Normes d'Ordenació territorial (NOT) del PTMB, en primer lloc s'observa la manca de justificació de l'adequació del PDU al PTMB tal com obliga l'article 1.16. A la memòria descriptiva i justificativa (pàgina 50 del document 2.1) no es justifica el compliment dels objectius fixats pel PTMB per aquesta àrea i únicament es parla de l'assignació dels aprofitaments que permetin fer econòmicament viable l'operació urbanística, la qual cosa no és un objectiu específic fixat per aquest tipus d'espais (Àrees de transformació urbana d'interès metropolità) al PTMB.

(...)

4. Zona de la Feixa Llarga-Can Trabal.

Aquesta part entén que Can Trabal, donat el seu valor històric, patrimonial, ecològic i natural, hauria de quedar aprovat com a zona agrícola de protecció, i la seva edificabilitat hauria de ser traslladada totalment -i no parcialment, com es proposa al PDU- cap a les proximitats de la Gran Via. Recordem que Can Trabal esdevé l'últim espai agrícola funcional del terme municipal de l'Hospitalet de Llobregat i, a més, degut a la seva proximitat al Delta del Llobregat, comprèn una bona representativitat de la fauna avícola d'interès.

(...)

5. Amb relació a la mobilitat generada.

L'estudi de mobilitat incorporat a l'expedient de tramitació del PDU impugnat no aborda una proposta concreta en relació amb el transport públic necessari per cobrir les necessitats de la mobilitat generada, sinó que es limita a descriure de forma simplista una sèrie de “proposes que ajudaran a augmentar la demanda de passatgers en transport públic i oferiran més qualitat als usuaris” o mesures correctores.

(...)

6. Amb relació al medi hídic: risc d'inundabilitat i afeccions ambientals.

El PDU afecta els aquífers de la Vall Baixa i del Delta del Llobregat i l'alternativa escollida (la 2), la qual preveu el soterrament per sota del sostre de l'aquífer superior del Delta, és contrària a l'objectiu ambiental 3 que consisteix en “minimitzar la impermeabilització del sòl per tal de garantir la recàrrega de l'aquífer protegit i la seva protecció, així com garantir mesures posteriors contra l'augment de l'escolament superficial”. S'escull l'alternativa que sí afecta a l'aquífer protegit sense tenir en compte els possibles efectes adversos.

(...)

7. Amb relació al paisatge.

El PDU es limita a descriure les característiques paisatgístiques del seu àmbit, però s'opta, davant la importància que té el paisatge en aquest indret, especialment en el Sector 2-Can Trabal, projectar la construcció de torres de 24 plantes, la qual cosa canviarà totalment el paisatge de la zona.

(...)

8. Amb relació a la fauna, flora i hàbitats.

L'EAE avalua l'impacte sobre el risc de reducció d'hàbitats faunístics com a “crític” (impacte negatiu directe, permanent i a curt termini), és a dir, amb el que es produeix una pèrdua permanent de la qualitat de les condicions ambientals sense una possible recuperació, fins i tot amb mesures protectores i/o correctores. Ara bé, l'impacte passa a ser “compatible” davant d'una sèrie de mesures preventives, correctores i compensatòries generalistes i poc orientades a la preservació dels hàbitats faunístics existents i a la seva millora.

(...)

9. Grau d'assoliment dels objectius ambientals i avaluació d'impactes ambientals significatius de l'alternativa escollida.

El PDU impugnat resta lluny de ser considerat un projecte sostenible i ambientalment acceptable, en tant que l'alternativa escollida (la 2) no assoleix els 7 objectius ambientals establerts al propi PDU i, per tant, no queda justificada ambientalment l'ordenació proposada.

(...)

10. L'espai de Can Trabal, afectat pel PDU impugnat, forma part de l'IBA 140 i hauria d'incorporar-se a la Xarxa Natura 2000 com a ZEPA per aplicació de la Directiva d'Aus. Per tant, tot l'àmbit de l'IBA ha de passar a la classificació de sòl no urbanitzable.

(...)

Tercera.- Sobre la prova practicada.

(...)

- Justificació de zones verdes inadequada:

La justificació per l'increment de sostre d'aprofitament al sector del PDU (616.897 m² sobre els 15.000 m² inicials) ha estat l'increment de 15.016 m² de zones verdes, les quals són inadequades per a fer les funcions corresponents als parcs i jardins urbans en una ciutat tan densa i compacte com l'Hospitalet de Llobregat. Es qualifiquen amb la clau 6 interiors inaccessibles de bucles d'enllaços viaris, quan haurien d'haver estat qualificats amb la clau 9, i també es qualifiquen amb la clau 6 petits fragments inconnexos que difícilment poden considerar-se com a part del sistema de parcs i jardins urbans en funció de la sistematització del seu disseny o de funcionalitat pròpia (article 202 de les Normes Urbanístiques del PGM).

(...)

- Conclusió:

La construcció d'edificis a la zona sud de Can Trabal compromet la viabilitat ecològica de la marina de l'Hospitalet per a l'avifauna protegida que l'habita. A més, suposa un risc molt important per a l'avifauna migratòria del corredor del Llobregat. La solució és aparentment senzilla i tècnicament viable: canviar els usos dins el PDU per una activitats (tennis o futbol) que no impossibilitin la connectivitat ecològica ni riscos per a l'avifauna. També es podrien projectar els edificis a un altre espai."

4.2: Rèplica de les demandades

Les demandades han dissentit de les crítiques formulades per les actores, i ho han fet contraposant les dades tècniques oficials incorporades a l'expedient.

En el particular relatiu a les zones verdes, les demandades han insistit en la suficiència i funcionalitat d'aquests espais, en contrast amb l'opinió del pèrit de les actores, l'arquitecte Sr. Miquel Nieto.

A més, FOCIO ha portat a col·lació la Sentència núm.272, de 13 d'abril de 2004, dictada per aquesta Sala i Secció en el recurs ordinari núm. 286/1998), perquè considera que vindria a desacreditar la tesi dels recurrents pel que fa a les zones verdes previstes al PDU-GV.LL.

4.3: Pronunciament d'aquest Tribunal

Excepció feta de les zones verdes (ZZVV), a les quals ens referirem tot seguit, la resta de crítiques de la demanda es sustenten en uns dictàmens facultatius de part que no ofereixen més credibilitat que les tesis sustentades per les

demandades amb un suport tècnic no menor, fonamentat en bona mesura en la presumpció d'objectivitat i especialització dels facultatius de l'Administració.

Fins aquí, la única conclusió ferma a la qual hem pogut arribar és que l'ordenació impugnada no és del gust de les recurrents; però no hem trobat retrets que no hagin estat combatuts amb tant o més èmfasi -i amb arguments tècnics de rigor- per les altres parts.

Tanmateix, hem pogut constatar que bona part de les ZZVV es situen en enllaços viaris o en rotondes.

El pèrit arquitecte Sr. Miquel Nieto ho expressava així:

“(…)1 Justificació de zones verdes, inadequada:

- L'increment de 15.016m² de zones verdes és produeix amb la utilització de sòl inadequat: Interiors inaccessibles de bucles d'enllaços viaris que es qualifiquen amb la clau 6, quant haurien d'haver estat qualificats amb la clau 9, o petits fragments inconnexos d'àrees qualificades amb la clau 6 que difícilment poden considerar-se com a part del sistema de parcs i jardins urbans en funció de la sistematització del seu disseny o de la funcionalitat pròpia (Normes Urbanístiques del Pla General Metropolità. Article 202).

(…)

2 Justificació de l'increment de les zones de sòl amb aprofitament urbanístic, en funció de la justificació inadequada de zones verdes.

- L'increment de 15.016m² de zones verdes és la justificació que permet l'increment de sòl amb aprofitament urbanístic en 119.947m², ja que l'increment de zones verdes supera amb escreix el 10% d'increment de sòl amb aprofitament urbanístic.

(…)

a) Efectivamente, los bucles de enlaces viarios, calificados de zonas verdes e inaccesibles en la práctica, a los que se refiere el informe pericial se encuentran mayoritariamente en el Sector 1 del PDU, tal como se puede apreciar en el ejemplo gráfico siguiente:

(…)

b) Efectivamente, tal como consta en la memoria de ordenación se justifican 31.821,3 m² de zonas verdes, cosa que no se cuestiona a efectos cuantitativos, pero, como se ha dicho en el párrafo anterior una parte importante de estas zonas verdes se encuentra en interiores e isletas de enlaces viarios y, por tanto, no resulta adecuada para las funciones propias de las zonas verdes urbanas (…)

Les demandades han sostingut que aquestes ZZVV són espais de transició entre els límits de la ciutat, les grans infraestructures i l'espai fluvial. Espais de transició funcionals, integrats en un conjunt d'espais lliures que superen amb escreix els estàndards legals.

FOCIO en particular ha afegit que aquest Tribunal hauria validat en el passat ZZVV d'aquestes característiques i, en aquest sentit, ha portat a col·lació la nostra Sentència de 13 d'abril de 2004.

Llevat d'error o omissió, es tracta d'una Sentència que en cap cas aplaudeix la ubicació de les ZZVV en llocs de difícil accés o inaccessibles. Però, a banda

d'això, no es pot perdre de vista que els fets enjudiciats en aquell cas dataven de l'any 1998. Era, doncs, aplicable en aquell moment el text refós aprovat mitjançant Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol. Però, des d'aquell text legal fins ara el temps no ha passat debades, i la nova legislació urbanística ha portat amb ella nous principis i nous criteris en seu d'ordenació, entre els quals s'escauria destacar tots aquells que pretenen garantir amb més rigor que en el passat la superfície i funcionalitat dels espais lliures en general i de les ZZVV en particular; per no parlar de la influència del dret mediambiental de la Unió Europea, amb principis tant importants com el de "no regressió".

En l'anterior sentit, es de veure com l'art. 9.7 del text refós de 2010 de la Llei d'urbanisme (TRLU) estableix que *"Les administracions urbanístiques han de vetllar perquè la distribució en el territori dels àmbits destinats a espais lliures i a equipaments s'ajusti a criteris que en garanteixin la funcionalitat en benefici de la col·lectivitat."*

Al mateix temps, l'art. 34.6 TRLU afegeix que *"El sistema urbanístic d'espais lliures públics comprèn els parcs, els jardins, les zones verdes i els espais per a l'esbarjo, el lleure i l'esport..."*, la qual cosa comporta tàcitament la interdicció d'establir ZZVV en indrets no susceptibles de satisfer en condicions normals la missió atribuïda per la llei a tots aquests espais.

Es tracta d'un enfoc que podem trobar a altres Sentències dictades per aquesta Sala i Secció. N'és un exemple la núm. 291, de 22 de maig de 2014, recurs ordinari núm. 186/2011, que en allò que ara interessa, deia així:

<<(…) 4.- Pasando a examinar cualitativamente (sic) los espacios a considerar como Sistema General de Espacios Libres para terrenos clasificados como Suelo Urbano no incluidos en en ningún sector de planeamiento urbanístico, efectivamente a la luz del artículo 58.1.f) del Decreto Legislativo 1/2005, de 26 de julio, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Urbanismo, precitado, este tribunal debe significar y resaltar la tan relevante y sentida función que al mismo corresponde y que dirigiendo la atención a lo dispuesto en el artículo 34.1 y 6 del precitado texto cabe establecer en orden a que su nivel de servicio es de alcance municipal o superior al punto que con ese sistema general se configura la estructura general del territorio y se determina el desarrollo urbano comprendiendo los parques, los jardines, las zonas verdes y los espacios para el recreo, el tiempo libre y el deporte.

Siendo ello así bien se puede comprender que debe estarse a una determinación de terrenos que puedan alcanzar esa funcionalidad y utilidad urbanística de forma atendible y real.

Pues bien, con la prueba aportada por la parte actora con el dictamen del Arquitecto Don Antoni Palou Ballester, ratificado judicialmente, que no se ha puesto en cuestión eficazmente en contrario en lo que seguirá, se ponen de manifiesto toda una serie de supuestos que no dejan de sorprender por su limitada superficie, conformación, situación y afectación que se relacionan como espacios "No aptos" que alcanzan una superficie total de 5.429 m2, del siguiente modo:

(...)

De lo anterior este tribunal no puede alcanzar otra conclusión que cada uno de esos supuestos por su tan precaria conformación, ubicación y funcionalidad en la forma que se ha dictaminado, que este tribunal asume por su interrelación viaria y de carreteras, por su insignificancia superficial en los casos que se indican, por su mera apreciación de tan limitadas rotondas o isletas, hasta por su conformación de rocallas, en sí y en su imbricación que se desconoce, no merece ninguna consideración de verdadero y real sistema general

configurador de la estructura general del territorio y determinante del desarrollo urbano del caso, al punto que no cabe comprender esos suelos ni subsumirlos en la conceptualización tan sensible de los parques, los jardines, las zonas verdes y los espacios para el recreo, el tiempo libre y el deporte.

Siendo ello así desde ese examen cualitativo se acentúa cuantitativamente la vulneración del estándar del artículo 58.1.f) del Decreto Legislativo 1/2005, de 26 de julio, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Urbanismo, precitado, con la necesidad de atender al mínimo de 20 m² por cada 100 m²t lo que da un total de 96.346,26 m² de suelo. Y ello es así al no poderse tener en cuenta además 5.429 m² de suelo y es así que con la ordenación establecida para ese supuesto lo que se respeta es tan sólo de 19.201 m² de suelo, es decir, sólo alcanzando a un 3,972 m² por 100 m² (...)>>

En darrer terme, l'art. 98.1 TRLU adverteix que *“La modificació de figures del planejament urbanístic que tingui per objecte alterar la zonificació o l'ús urbanístic dels espais lliures, les zones verdes o els equipaments esportius considerats pel planejament urbanístic com a sistemes urbanístics generals o locals ha de garantir el manteniment de la superfície i de la funcionalitat dels sistemes objecte de la modificació.”*

En un altre ordre, haurem d'afegir que els criteris legals esmentats anteriorment són d'aplicació encara que la superfície de les ZZVV superi els mínims legals; entre d'altres raons, perquè és de suposar que el planificador (el *planificador racional*, podríem dir) haurà previst les ZZVV i demés espais lliures en funció de les necessitats de la població afectada.

Portades totes aquestes consideracions al cas que ara ens ocupa, haurem de concloure sense massa dificultats que la localització d'una superfície important de ZZVV en bucles d'enllaços viaris o rotondes, constitueix una clara contravenció de les disposicions legals que acabem de transcriure. Es tracta d'una realitat fàcilment aprehensible; fins i tot sense cap assistència pericial

Aquest serà, doncs, un motiu afegit en el qual fonamentar el nostre veredicté invalidatori.

CINQUÈ: COSTES

Atès el peculiar periple de la litis, no s'imposaran costes.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que ha estat exposat, la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Secció 3^a) HA DECIDIT:

1: REBUTJAR els motius d'inadmissibilitat invocats pel DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA i pel Consorci codemandat.

2: ESTIMAR el present recurs contenciós administratiu ordinari núm. 271/2017, promogut pels Grups Municipals de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat "ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA" i "CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR-POBLE ACTIU DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT" contra el DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, amb l'oposició afegida del CONSORCI PER A LA REFORMA DE LA GRAN VIA A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, de L'IL·LM. AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT i de la mercantil FOCIO, S.L i, conseqüentment:

2.1: DECLARAR NUL DE PLE DRET el Pla director urbanístic Gran Via-Llobregat, aprovat definitivament pel titular del DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA mitjançant Resolució de 27 de març de 2017 (DOGC núm. 7357, de 26 d'abril de 2017).

2.2: INSTAR del susdit Departament la publicació d'aquest veredicta a través del DOGC, tant bon punt la present Sentència hagi esdevingut ferma.

Sense imposició de costes.

Notifiqui's a les parts i a L'ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Alhora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació.

Aquesta és la nostra Sentència, la qual pronunciem, manem i signem. Un certificat de la mateixa s'unirà a les actuacions

PUBLICACIÓ.- Llegida i publicada l'anterior Sentència per l'Il·lm. Sr. Magistrat ponent, trobant-se la Sala en audiència pública en el dia del seu pronunciament. Dono fe.